

HIROSHIMA REIKO

Thiên đường tiền xu ②

CÂU CHUYỆN VỀ TIỆM BÁNH KẸO MA THUẬT

Iya Iya Minh Hoa · Quỳnh Hương dịch

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

THIÊN ĐƯỜNG TIỀN XU TẬP 02

(*Câu chuyện về tiệm bánh kẹo ma thuật*)

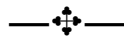
Tác giả: Hiroshima Reiko

Minh họa: jyajya

Người dịch: Quỳnh Hương

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hà Nội 2019

ebook©vctvegroup

Thiên đường tiền xu vẫn vậy, luôn làm vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi. Ngặt một nỗi đám bánh kẹo ở tiệm lạ lùng quá, khiến họ mê mẩn hết rồi. Đến nỗi lần nào Beniko cũng phải cẩn thận dặn dò khách về những tai ương có thể ập đến nếu lỡ ăn bánh kẹo không đúng cách, vậy mà người thì quên bém, người thì nghe rồi bỏ đấy. Để rồi cuối cùng có thể bị cuốn vào một thế giới xa lạ...

Hiroshima Reiko

sinh tại tỉnh Kanagawa, Nhật Bản và là một tác giả sách thiếu nhi lừng danh. Năm 2005, bà đoạt giải Juniorboukenshousetsu với tác phẩm Suiyou no mori. Bà cũng là tác giả của vô số các tác phẩm văn học thiếu nhi, kỳ ảo nổi tiếng khác.

jyajya

sinh tại Fukuoka, từng làm nhân viên cho một công ty phát triển các ứng dụng trên điện thoại. Năm 2011, jyajya bắt đầu ra làm thiết kế tự do và hiện đã lấn sân sang cả lĩnh vực vẽ minh họa.

Mở đầu

Một người đàn ông nhỏ thó trông đến là kỳ lạ đang bước đi. Người này trùm áo choàng đen có cánh kín mít từ đầu đến chân, hai tay xách đồ đạc cồng kềnh.

Những món đồ trông rõ nặng, vậy mà anh ta bước đi nhẹ bẫng như thể đang bay. Mỗi lần chân người đàn ông chạm đất, chiếc áo lại kêu phần phật, chẳng khác nào vỗ cánh. Không những thế, bên dưới áo choàng còn thấp thoáng chiếc mỏ màu đen.

Người đàn ông kỳ lạ cứ thế băng qua con hẻm hẹp, rồi nhanh chóng dừng chân ngay trước một cửa hàng nhỏ.

“Xin lỗi có ai không ạ? Chuyển phát nhanh Quạ đêm đây. Có bưu phẩm từ tiệm Ma trời gửi tới cho bà chủ tiệm Thiên đường tiền xu.”

Giọng khàn khàn của người đàn ông nhỏ thó vừa dứt, một người phụ nữ cao to từ trong cửa tiệm bước ra. Người này cao dễ phải gấp đôi người đàn ông kia, tướng tá lại bệ vệ. Người phụ nữ mỉm cười và nói:

“Anh vất vả quá. Phiên anh đặt ở đằng kia giúp tôi. Phí vận chuyển hết bao nhiêu vậy anh?”

“Không cần đâu ạ, tiệm Ma trời đã thanh toán rồi.”

“À, à thế hả. Vậy mời anh cái này, chỉ là chút tấm lòng của tôi thôi.”

“Thạch gió đêm? Ôi quý hóa quá. Vậy tôi không khách sáo ạ.”

Người đàn ông vui vẻ nhận lấy món thạch, cúi chào thật thấp rồi đột ngột quay lưng và biến mất. Mọi thứ diễn ra trong chớp mắt, chỉ còn lại tiếng vỗ cánh phàn phật.

Sau khi người đàn ông đi mất, bà chủ tiệm mới tự bê đồ vào trong, bóc lớp giấy gói ra. Bên trong là thứ gì đó như một chiếc máy cỡ nhỏ. Trong máy lại đựng đầy những hộp cầu rồng.

“Ha ha, cuối cùng tiệm Ma trời cũng làm xong đồ ta nhờ rồi. Với thứ này ta sẽ có thêm rất nhiều khách hàng may mắn đây. Ủm, có thể nói đây chính là chi nhánh của Thiên đường tiền xu. Chà, ta sẽ đặt cái máy bán hàng này ở đâu bây giờ nhỉ?”

Bà chủ tiệm vừa cười đắc ý vừa ngẫm nghĩ một lúc lâu.

Bánh cuộn siêu trộm

Hidemoto vừa thở hổn hển vừa chạy vào một con hẻm tối. Hắn có cảm giác dù mình có chạy thế nào, chạy kiểu gì những kẻ phía sau vẫn sẽ đuổi kịp.

Khỉ thật. Là đám cảnh sát đây mà. Cảnh sát gì mà lại đi rình bắt cả trộm vặt như mình chứ. Đúng là lũ rồi hơi. Muốn bắt thì bắt bọn trộm tài sản kia kìa.

Hidemoto bất giác chửi thề trong bụng.

Đúng vậy, Hidemoto là một tên trộm. Hơn thế nữa còn là một tên trộm vặt vãnh tầm thường. Hắn chẳng những vụng về mà còn nhát gan. Hắn chỉ dám đột nhập khi chủ nhà đi vắng hoặc lấy cắp đồ ở cửa hàng tiện lợi, ấy vậy mà toàn hỏng việc.

Lần này cũng thế. Đói quá nên hắn định sẽ trộm cơm nắm ở cửa hàng tiện lợi, ai ngờ đúng lúc đó mấy người đàn ông rần rần từ đâu kéo tới.

Thôi chết rồi!

Cũng may hắn vẫn còn có trực giác của một tên trộm, nhận ra đám người đó chính là cảnh sát mặc thường phục, Hidemoto lập tức tháo chạy. Hắn lao ngay vào con hẻm bên cạnh, rồi chỉ biết phó mặc cho đôi chân chạy bán sống bán chết. Hắn còn chẳng rõ mình đang chạy đi đâu, chỉ biết phải chạy cho thật nhanh.

Chạy được một lúc cuối cùng hắn cũng phải dừng lại vì không

còn chút sức lực nào nữa. Hắn đồng tai nghe ngóng nhưng không thấy động tĩnh gì. Xem ra thoát rồi. Trời tối đen như mực làm hắn lao phải con hẻm này nhưng hóa ra lại hay.

Hidemoto thở dốc, ngồi thụp xuống nền đất bẩn thỉu. Đầu gối hắn vẫn run bần bật, hơi thở vẫn gấp gáp. Nói gì thì nói hắn đã bốn mươi sáu tuổi rồi. Hồi mười mấy, hai mươi chạy trốn kiểu này có thấm gì với hắn, nhưng giờ ở tuổi này âu cũng lực bất tòng tâm.

Lần tới có khi hắn sẽ chạy không nổi, cứ ngồi đấy chờ bị tóm cũng nên. Cảm giác sợ hãi đó vẫn dai dẳng đeo bám tâm trí Hidemoto.

Hắn muốn được thanh thản. Hắn muốn được giải thoát khỏi nỗi sợ khủng khiếp này.

Đúng lúc thâm tâm hắn đang vang lên những suy nghĩ đó, Hidemoto chợt có linh cảm, hắn quay người lại.

Ở ngay phía sau, sâu tận cùng con hẻm có một cửa hàng nhỏ. Cửa hàng trông có vẻ lâu đời với biển hiệu khang trang đề tên “Thiên đường tiền xu”. Gần nửa đêm rồi mà chừng như ở đây vẫn đang mở cửa.

Tò mò không biết đó là cửa hàng gì, Hidemoto căng mắt ra nhìn. Thế rồi hắn ngạc nhiên khi thấy trong quầy bày vô số các loại bánh kẹo đủ sắc màu.

Ra là một tiệm bánh kẹo à. Hồi nhỏ hắn cũng hay đến tiệm bánh kẹo lắm. Nhắc mới nhớ, lần đầu tiên hắn ăn trộm cũng là ở tiệm bánh kẹo. Hắn đã qua mắt được bà chủ tiệm, lén lút nhét một cục thạch màu đỏ vào túi, sau đó bước ra khỏi cửa trong khi trống ngực vẫn đập thình thịch. Kể từ đó, hắn bắt đầu rời xa con đường đúng

đấn, sa chân vào trộm cắp.

Hidemoto vừa hồi tưởng lại cảm giác hồi hận pha chút hoài niệm, vừa tiến đến gần tiệm bánh kẹo như thể bị lôi cuốn bởi một sức hút lạ kỳ nào đó. Cảnh sát có thể đuổi kịp hắn bất cứ lúc nào. Hắn phải rời khỏi đây ngay lập tức. Bụng nghĩ vậy, nhưng đám bánh kẹo trong tiệm cứ níu chặt lấy trái tim hắn không rời.

Bánh giầy mền mọ, Nước chanh giả bệnh, Hạnh nhân hải tặc, Kẹo thời tiết, Bánh xèo lộn xộn, Soda Tengu^[1], Pinocchio Pick^[2], Bánh đậu đỏ nửa đêm. Toàn những loại bánh kẹo hắn chưa thấy bao giờ, Hidemoto bỗng vui mừng khôn xiết.

Hắn say sưa ngắm nghía hết loại này đến loại khác, cùng lúc đó một cái bóng to lớn chậm rãi trượt đến từ bóng tối sâu bên trong cửa tiệm. Hidemoto sửng sốt, cái bóng giờ đã biến thành một người phụ nữ cao to đứng trước mặt hắn.

Người này có tạng người to con, cao hơn Hidemoto cả hai cái đầu. Chị ta mặc bộ kimono màu đỏ tím, mái tóc được tô điểm bởi vô số những trâm cài đầu. Mặt chị ta trông vẫn còn trẻ, thế nhưng tóc lại bạc trắng hết cả. Đôi môi tô son đỏ chót nở một nụ cười bí hiểm đầy ẩn ý.

Người này không xoàng đâu.

Hidemoto bắt đầu run lên, nhưng hắn không thể chạy trốn nổi. Toàn thân hắn không tài nào cử động, như thể nó đã bị khâu lại với cái bóng của chính mình vậy.

Thế rồi, người phụ nữ lịch sự cúi đầu.

“Chào mừng quý khách đến với Thiên đường tiền xu bán hàng cả ban đêm của chúng tôi. Mời quý khách cứ từ từ xem hàng.”

“À, chẳng là, tôi...”

“Tiệm bánh kẹo Thiên đường tiền xu của chúng tôi có thể biến điều ước của những khách hàng may mắn thành hiện thực. Chắc chắn quý khách sẽ tìm thấy món đồ mình đang cần. Nếu quý khách ngại tìm, ta sẽ tìm giúp. Nào, xin đừng khách sáo, hãy cho ta biết quý khách muốn gì.”

Dứt lời, bà chủ tiệm lập tức tiến lại gần Hidemoto. Bị áp đảo bởi khí thế ấy, Hidemoto buột miệng nói ra suy nghĩ thật của mình.

“Tôi muốn trở thành một tên trộm tài giỏi, một siêu trộm huyền thoại, xuất sắc hơn người, và không bao giờ bị tóm.”

Nói xong, Hidemoto biết mình đã lỡ miệng. Nói vậy khác nào hấn vừa tự thú mình chính là một tên trộm. Hidemoto định chống chế rằng đó chỉ là lời nói đùa. Thế nhưng, mới đó mà bà chủ tiệm đã gạt đầu mất rồi.

“Nếu vậy, có một món lý tưởng cho quý khách đây. Xin quý khách đợi một lát nhé.”

Nói rồi bà chủ tiệm lấy thứ gì đó từ giá đựng đồ tận trong cùng ra. Đó là một chiếc bánh mì ngọt. Mặt trên của bánh phủ lớp đường trắng trông như bánh mì chiên hoặc bánh rán vòng, nhưng hình dáng lại khác. Chiếc bánh này có hình giống cặp ria mép. Trên chiếc túi ni lông trong suốt bọc ngoài ghi dòng chữ “Bánh cuộn siêu trộm”.

Trái tim Hidemoto đập rộn ràng trong lồng ngực.

Chiếc bánh này là của mình! Định mệnh bảo nó phải là của mình!

Trong đời hấn chưa bao giờ khao khát thứ gì đến vậy. Hấn thấy

trên quý và coi trọng món bánh mì ngọt nhỏ bé này còn hơn cả vàng bạc lẫn đá quý.

Bà chủ tiệm khẽ thì thầm những lời đường mật vào tai Hidemoto lúc này còn đang dán mắt vào món bánh đầy thềm thuồng.

“Đây là Bánh cuộn siêu trộm. Tôi nghĩ nó chính là thứ quý khách đang tìm. Quý khách thấy sao? Chiếc bánh này có một trăm yên thôi?”

Hidemoto vội vàng thọc tay vào túi tìm tiền lẻ. Không hiểu sao hắn không hề có ý định lấy cắp chiếc bánh. Đúng hơn là ý nghĩ trộm cắp thậm chí chưa từng xuất hiện trong đầu hắn.

Bà chủ tiệm tươi cười nhận đồng một trăm yên từ Hidemoto.

“Ồ. Quả nhiên. Đúng là đồng một trăm yên của năm Chiêu Hòa thứ năm mươi sáu rồi. Xin mời, bánh của quý khách đây.”

Hidemoto giật lấy chiếc Bánh cuộn siêu trộm bà chủ tiệm đưa cho.

Mình đã có nó! Mình đã có nó! Mình đã có nó rồi!

Hidemoto vui mừng khôn tả, đầu óc hắn lâng lâng như thể vừa trúng vé số một trăm triệu yên.

Đúng lúc đó, bà chủ tiệm lại thủ thỉ vào tai Hidemoto những lời vô cùng kỳ lạ.

“Quý khách nên tiết chế vừa phải thôi. Trên đời này có những người còn may mắn hơn quý khách nhiều. Nếu quý khách quên mất điều đó thì...”

Nhưng Hidemoto chẳng mảy may bận tâm tới lời cảnh báo đó. Mua được Bánh cuộn siêu trộm rồi, hắn cũng chẳng còn việc gì ở

đây nữa. Hắn muốn được ở một mình nên lao như bay ra khỏi cửa hàng.

Loáng một cái, Hidemoto đã đứng bên ngoài con hẻm khuất, tối tăm và yên tĩnh. Sau khi chắc chắn xung quanh không có người, Hidemoto mới nhìn ngắm chiếc bánh cuộn thật lung. Càng nhìn chiếc bánh, hắn càng bị lôi cuốn. Trên túi đựng có ghi những dòng chữ thế này:

Ưu điểm của chiếc bánh này là việc có thể hành động ẩn danh dưới lớp cải trang tùy chọn. Nếu bạn khao khát được như siêu trộm Lupin tài hoa, người đã thực hiện thành công những phi vụ táo tợn và ngoạn mục mà không ai hay biết thì chiếc bánh cuộn siêu trộm này chính là dành cho bạn. Sau khi ăn bánh, ngay lập tức bạn sẽ sở hữu “năng lực trộm cắp”. Sẽ không người nào nhớ được khuôn mặt bạn và cũng sẽ chẳng ai phát hiện ra bạn được. Nào, cùng bước vào thế giới trộm cắp đẳng cấp thôi!

Bước thì bước!

Hidemoto xé túi ni lông, lấy chiếc bánh bên trong ra. Ở bên ngoài, Bánh cuộn siêu trộm lại càng hấp dẫn hơn. Lớp đường phủ trên mặt bánh sáng lấp lánh như những viên kim cương nhỏ xinh.

Hidemoto cắn phập một miếng. Bánh ngon tuyệt vời. Vỏ ngoài giòn rụm, bên trong xốp mềm như bánh kếp. Lại thêm vị ngọt của lớp đường bọc ngoài không thể cưỡng lại được.

Đang đói nên Hidemoto chỉ cắn bốn miếng đã hết bay chiếc bánh. Vừa ăn xong, hắn liền cảm thấy có gì đó rất khác thường. Dường như mọi thứ trên đời chẳng còn gì đáng sợ hết.

Hidemoto đứng dậy, thông thả bước ra khỏi con hẻm. Hắn vừa ra tới mặt phố sáng đèn thì chạm trán ngay mấy người đàn ông. Hắn nhớ mặt một người trong số đó. Chính là một trong những tay cảnh

sát mặc thường phục đuổi theo hắn ban nãy.

Bình thường hắn đã giật nảy mình lên, bắn loạn rẽ vào một con ngõ nào đó rồi. Hoặc hắn sẽ đột ngột quay gót, bỏ chạy thực mạng.

Nhưng hắn là nhờ ăn Bánh cuộn siêu trộm nên Hidemoto mới bình tĩnh thế này. Hắn tiến thẳng tới trước mặt đám người nọ. Khuôn mặt mấy người đàn ông mỗi lúc một gần hơn. Khi ánh mắt hai bên giao nhau, hắn mới chột dạ “Kiểu này có khi toi rồi”. Thế nhưng đám cảnh sát nhanh chóng nhìn về hướng khác, đi lướt qua hắn.

Hidemoto nở nụ cười thỏa mãn. Bánh cuộn siêu trộm có năng lực thật rồi. Bọn chúng không nhớ mặt mình. Giờ mình đã có năng lực cải trang của Lupin. Hay quá! Từ giờ không còn phải canh cánh nỗi lo bị bắt nữa. Mình thích trộm gì thì trộm ấy thôi!

Hidemoto nhảy cẫng lên vui sướng, chạy biến vào màn đêm.

Thế rồi từ đó Hidemoto cứ trộm rồi lại trộm. Hắn không thêm đột nhập vào nhà trống hay trộm vật vớ vẩn nữa. Giữa ban ngày ban mặt hắn đường đường chính chính bước vào những cửa hàng đá quý lớn, ních đầy đá quý vào túi ngay trước mặt nhân viên cửa hàng rồi lại thản nhiên đi ra.

Vậy mà chẳng ai nhận ra hành vi phạm tội của hắn cả. Giả như ai đó có nhận ra đồ đạc của mình bị mất và đuổi theo hắn đi chẳng nữa, họ cũng sẽ chẳng nhớ ra khuôn mặt hắn và cuối cùng đành bỏ cuộc thôi.

Dĩ nhiên hành tung của tên trộm bí ẩn đã trở thành đề tài gây xôn xao dư luận. Hidemoto còn hân hoan phấn khích vì mỗi ngày hắn đều được báo đài nhắc tới.

Mọi người đều đang đổ dồn sự chú ý vào mình. Mình cũng ra trò đấy chứ. Được rồi. Đã vậy mình sẽ học siêu trộm Lupin, gửi thư thách đấu xem sao. Gửi thư rồi mà vẫn trộm được đồ ngon lành cảnh đào, tên tuổi của mình lại chẳng càng nổi như còn ấy à.

Nghĩ là làm, Hidemoto gửi thư thách đấu tới đồn cảnh sát dưới danh nghĩa “siêu trộm Lupin”. “Vào ngày... tháng...,... giờ... phút, chiếc vương miện của của hàng đá quý ... sẽ thuộc về ta. Các người muốn ngăn cản ta thì cứ thử xem. Siêu trộm Lupin.” Thế rồi giữa vòng vây bảo vệ nghiêm ngặt của cảnh sát, hắn vẫn dễ dàng lấy được thứ mình muốn.

Thật thú vị làm sao. Hắn tận hưởng sự hưng phấn và ly kỳ mỗi khi qua mặt được cảnh sát. Rồi cả cảm giác chẳng ai bằng mình, lẫn sự khoái trá khi báo đài công kích đả mạt cảnh sát thiếu năng lực. Dù đây là điều hắn không tài nào hiểu nổi.

Hidemoto càng ngày càng không thể dừng lại. Ham muốn sở hữu những món đồ dần biến mất, thay vào đó hắn chỉ còn cảm giác thích trộm cắp.

Chuyện xảy ra sau khi hắn trở thành siêu trộm Lupin khoảng một tháng rưỡi. Hidemoto hay tin Nhật Bản mới mượn được một chiếc vương miện tuyệt phẩm từ nước ngoài. Chiếc vương miện vốn thuộc về hoàng tộc Nga, trên đó khảm những viên ngọc lục bảo và ngọc trai cỡ lớn, lộng lẫy đến sững sờ.

Hidemoto liếm môi thán phục vẻ đẹp của chiếc vương miện. Đây chẳng phải là món đồ rất xứng đáng với tên tuổi của “siêu trộm Lupin” hay sao? Ồ. Ra nó đang được trưng bày tại bảo tàng à. Thế này là mỡ dăng tới miệng mèo rồi chứ gì nữa.

Như thường lệ, Hidemoto gửi thư thách đấu cho cảnh sát và báo đài trước rồi mới tới bảo tàng. Biết tin siêu trộm Lupin đang nhắm tới chiếc vương miện, cảnh sát đã cho tăng cường bảo vệ rất nghiêm ngặt. Họ lại làm việc chu đáo thế này thật cảm kích quá, Hidemoto cười thầm trong bụng.

Tuy nhiên, xin chia buồn. Nỗ lực của các vị cũng đành vô dụng trước năng lực của Bánh cuộn siêu trộm mà Hidemoto này sở hữu thôi.

Hidemoto vừa cười khẩy vừa len lỏi qua các cảnh vệ, thoát cái đã đứng trước chiếc vương miện. Chiếc vương miện tỏa sáng lấp lánh bên trong một hộp kính đặc biệt. Nó lộng lẫy gấp bội lần những hình ảnh trên tivi và tạp chí.

Mình sẽ bỏ sung nó vào bộ sưu tập chứ không bán. Thi thoảng lấy ra đội cho giống vua chúa, nghe cũng được đấy chứ.

Hidemoto nghĩ bụng, thế rồi hắn chạm tay vào hộp kính. Tức thì, khóa hộp bật mở đánh tách. Hidemoto nhàn nhã lấy chiếc vương miện từ trong hộp ra, cho vào túi.

Xung quanh rất đông người nhưng không ai tri hô lên cả. Bởi vì họ đâu có nhìn thấy việc Hidemoto làm. Chắc phải một phút sau khi Hidemoto cao chạy xa bay họ mới nhận ra được.

Hidemoto vừa cười đắc thắng vừa lướt qua đoàn người, đi về phía lối ra. Đột nhiên có tiếng lách cách, thế rồi cổ tay hắn truyền đến một cảm giác lạ thường. Đồng thời, một giọng nói vang lên sang sảng.

“Siêu trộm Lupin! Anh bị bắt vì đã thực hiện hành vi trộm cắp!”

Hidemoto sửng sốt ngoảnh lại. Đó là một người đàn ông trung niên lực lưỡng. Đôi mắt sắc sảo của người này đang nhìn Hidemoto chăm chăm. Theo phản xạ, Hidemoto định chạy trốn, nhưng hắn không thể. Tay hắn đã nằm gọn trong còng số tám.

Tại sao! Tại sao hắn ta lại biết? Tại sao mình lại bị tóm cơ chứ!

Lòng hắn rối như tơ vò tới nỗi cơ thể kiệt quệ sức lực.

Giữa lúc đó, tiếng bàn tán xôn xao mỗi lúc một lớn.

“Chiếc vương miện biến mất rồi!”

“Này, nghe nói Lupin bị bắt rồi...”

“Nhìn kia, có phải đằng kia không? Có phải hắn không?”

“Gì chứ. Chỉ là một ông chú thôi mà. Có đúng là Lupin không vậy?”

Một nhóm cảnh sát đẩy những người xung quanh sang một bên, rầm rập ập tới.

“Thanh tra Mikawa!”

“Tôi đây. Như các cậu thấy, tên này là Lupin. Không phải nói nhiều, bằng chứng đây.”

Người đàn ông được gọi là thanh tra Mikawa kia giật lấy túi của Hidemoto, lấy chiếc vương miện ra.

Xung quanh trở nên náo loạn, những lời bàn tán xì xào mỗi lúc một lớn hơn.

“Người đó là thanh tra trong truyền thuyết đấy.”

“Tôi cũng biết ông ấy. Ông Mikawa này chính là người đã bắt được thủ phạm cướp ngân hàng Tokugawa.”

“Cả vụ bắt cóc ở Kyoto nữa. Tôi vẫn nhớ vụ đó.”

“Lần này lại bắt được Lupin nữa... Cảnh sát đúng là cừ quá.”

Mọi người đổ dồn sự chú ý về phía thanh tra Mikawa. Chẳng ai buồn để ý tới tên siêu trộm Lupin, tức Hidemoto đang thất thểu kia. Điều này càng khiến Hidemoto thêm phần suy sụp.

Hidemoto bị dẫn giải lên xe cảnh sát giữa những ánh đèn chớp không khoan nhượng của mấy tay phóng viên ảnh.

Ngồi trong chiếc xe chật chội, cuối cùng Hidemoto mới định thần lại. Mình bị bắt rồi. Rõ ràng mình không thể bị bắt, vậy mà giờ bị tóm gọn rồi.

“Tại... tại sao chứ!”

Hidemoto bất giác ôm lấy đầu, hét lên.

“Không thể thế này được. Tao là siêu trộm Lupin. Tao không thể nào bị bắt. Đây chỉ là mơ thôi! Giấc mơ thôi! Sao có thể thế này chứ.”

“Không đâu, là thật đấy.”

Chẳng biết từ lúc nào, thanh tra Mikawa đã ngồi cạnh Hidemoto, ném ánh nhìn sắc sảo về phía hắn.

“Tao mới nằm viện vì tai nạn không lâu mà hình như mày đã làm loạn ghê quá nhỉ. Tên khốn này. Mày dám đem cảnh sát bọn tao ra làm trò đùa đấy à. Giờ thì vào tù mà ăn năn hối cải đi nhé.”

Hidemoto run lấy bầy khi nghĩ đến chuyện mình sẽ bị tổng vào phòng giam. Nhưng hắn vẫn không thể chấp nhận thực tế và kêu gào thảm thiết.

“Đây là mơ! Không thể như vậy được! Tao không thể bị bắt...”

“Sao mày có thể chắc chắn như thế?”

“Bởi vì tao là Lupin. Tao đã ăn bánh ở tiệm bánh kẹo ấy. Lũ cảnh sát các người làm sao bắt được siêu trộm Lupin...”

“Tên kia!”

Thanh tra Mikawa đột ngột túm lấy cổ áo Hidemoto. Vẻ mặt viên thanh tra hơi biến sắc.

“Tiệm bánh kẹo mà nói có phải tiệm Thiên đường tiền xu không?”

“Hả?”

Hidemoto tròn tròn mắt. Tại sao gã thanh tra này lại biết về tiệm bánh kẹo đó?

“Mày... mày... mày... tiệm bánh kẹo đó...”

“Đúng vậy, tao biết tiệm bánh kẹo đó đấy.”

Mặt Hidemoto mỗi lúc một tái nhợt. Tim hắn dội lên những tiếng thành thích khó chịu.

“Mày đã mua gì ở đó?”

“... Bánh cuộn siêu trộm.”

“Hừm, đúng là ở đó có thứ như vậy thật. Thế là mày đã mua nó à? Vậy thì chấp nhận đi thôi.”

“Thôi đừng nói chuyện đó nữa. Nói đi. Sao mày lại biết tiệm bánh kẹo đó?”

Thanh tra Mikawa đột nhiên phì cười, buông cổ áo Hidemoto ra.

“Từ hồi còn là đứa trẻ ranh, tao đã muốn trở thành một người ra tay trừng trị kẻ xấu. Sau khi nhập học trường cảnh sát, có lần tao tình cờ bắt gặp tiệm bánh kẹo đó. Và tao đã mua món bánh Pudding thanh tra anh hùng, đồng minh của chính nghĩa. Có lẽ nhờ

món bánh ấy mà cho đến giờ tao chưa hề bỏ sót một tội ác nào hết.”

Thanh tra Mikawa nở nụ cười giễu cợt.

“Chuyện là như vậy đây, siêu trộm Lupin à. Mày đã bị đồng minh của chính nghĩa bắt rồi, bỏ cuộc đi thôi.”

“Tao... tao vẫn không hiểu!”

Hidemoto gào lên.

“Chẳng... chẳng phải cùng một tiệm bánh kẹo sao? Vậy mà tại sao Bánh cuộn siêu trộm của tao lại yếu hơn Pudding thanh tra anh hùng của mày chứ. Không... thể chấp nhận được!”

Vừa dứt lời, Hidemoto chợt nhớ lại. Những lời cuối cùng của người phụ nữ ở tiệm bánh kẹo đó...

“Quý khách nên tiết chế vừa phải thôi. Trên đời này có những người còn may mắn hơn quý khách nhiều. Nếu quý khách quên mất điều đó thì...”

Thanh tra Mikawa nói với viên cảnh sát ngồi sau tay lái, “Lái xe đi.”

Chiếc xe cảnh sát lăn bánh, chờ theo Hidemoto với khuôn mặt như người đã chết.

* * *

Eshiro Hidemoto. Bốn mươi sáu tuổi. Người đàn ông có đồng một trăm yên năm Chiêu Hòa thứ năm mươi sáu.

Bộ đồ nghề bác sĩ kẹo chanh coda

Chisato đang đi tới hiệu thuốc. Từ sáng mẹ Chisato không được khỏe nên cô bé định đi mua thuốc cho mẹ.

Cô bé biết mình sẽ phải mua thuốc đau đầu. Vì mỗi lần bị như này mẹ Chisato đều uống loại đó. Chisato không nhớ tên thuốc nhưng nhìn hộp sẽ nhận ra ngay.

Tóm lại cô bé phải mua thuốc nhanh lên thôi. Chisato đã học tới lớp mẫu giáo lớn rồi, mua đồ chỉ là chuyện nhỏ. Chisato cũng biết rõ hiệu thuốc nằm ở đâu. Chắc chắn không thể lạc đường được.

Nhưng Chisato lại dừng chân ở một chỗ hoàn toàn xa lạ. Khi nhận ra thì cô bé đã đứng trong một con hẻm nhỏ tối mờ rồi. Trước mắt Chisato là một cửa hiệu, ngoài ra xung quanh chẳng có gì. Làm sao cô bé lại đi tới đây được cơ chứ.

Chisato chớp mắt liên hồi, nhìn cửa tiệm. Đó là một tiệm bánh kẹo với vô số những loại bánh kẹo đang được bày bán ở bên ngoài. Bị tiệm bánh kẹo thu hút, Chisato bước vào bên trong.

Bên trong có rất nhiều loại bánh kẹo Chisato chưa từng thấy bao giờ. Món thì rất đẹp mắt, món lại khiến cô bé có phần rùng mình. Thế nhưng món nào cũng tuyệt vời cả. Cô bé muốn mua hết... Phải làm sao bây giờ?

Chisato còn đang băn khoăn thì nghe thấy có người gọi mình.

“Xin chào vị khách may mắn.”

Một người phụ nữ to lớn khoan thai bước ra từ bên trong cửa tiệm. Thân hình người này mập mạp, cao to hơn cả cha Chisato. Cô ấy mặc bộ kimono màu nho. Mái tóc bạc trắng chẳng khác nào bà lão, nhưng da mặt lại mịn màng như trứng bóc. Đôi môi cô đỏ chót và chiếc trâm cài đầu gắn vô số viên thủy tinh thì cứ lấp lánh, lấp lánh.

Cô nghiêng người về phía Chisato và mỉm cười.

“Quý khách mong muốn điều gì cứ nói cho ta biết nhé.”

Trước lời thủ thỉ ngọt ngào của bà chủ tiệm, Chisato buột miệng trả lời.

“Cháu muốn trở thành bác sĩ. Cháu muốn chữa khỏi bệnh cho mọi người.”

Đúng vậy. Chisato ước mình sẽ trở thành bác sĩ. Cô bé muốn trở thành bác sĩ để chữa khỏi bệnh đau đầu cho mẹ. Ngoài ra, cô bé còn muốn chữa bệnh cho thật nhiều, thật nhiều người khác nữa. Lúc nào Chisato cũng nghĩ như vậy cả.

Bà chủ tiệm nở nụ cười thật tươi.

“Cháu gái tốt bụng quá, có lẽ thứ này sẽ mang tới vận may đặc biệt cho cháu đấy. Cháu muốn trở thành bác sĩ phải không? Vậy thứ này sẽ rất phù hợp đây.”

Bà chủ tiệm mang một chiếc cặp xách tay màu đen tới và mở ra.

Trong cặp là những chiếc lọ to cỡ tách trà. Mỗi lọ lại lèn đầy những viên kẹo chanh soda trông chẳng khác nào những viên thuốc con nhộng với đủ loại màu sắc. Ngoài ra còn có một chiếc áo choàng trắng gấp gọn và một cặp kính gọng đen.

“Đây là Bộ đồ nghề bác sĩ kẹo chanh soda. Như cháu thấy đấy, bộ đồ chơi này bao gồm thuốc kẹo chanh soda, áo choàng trắng và cặp kính bác sĩ.”

Chisato say sưa ngắm nghía Bộ đồ nghề bác sĩ kẹo chanh soda không thốt nên lời. Cô bé chưa từng thấy thứ gì kỳ diệu đến vậy. Và cô bé cũng chưa từng thèm muốn thứ gì như thế. Chisato muốn có Bộ đồ nghề bác sĩ kẹo chanh soda này chết đi được. Nhưng hẳn nó phải đắt tiền lắm.

Bà chủ tiệm lập tức lên tiếng như thể đọc thấu tâm tư Chisato.

“Giá của bộ kẹo này chỉ mười yên thôi. Cháu gái có thể sở hữu nó với mười yên.”

Hai mắt Chisato sáng rực lên, thế rồi cô bé trả mười yên cho bà chủ tiệm.

“Vâng. Đúng là đồng mười yên của năm Bình Thành thứ ba rồi. Nó cũng chính là đồng xu của ngày hôm nay. Xin mời, món đồ này giờ đã thuộc về cháu gái. Cảm ơn cháu đã mua hàng nhé.”

Bà chủ tiệm trao chiếc cặp cho Chisato rồi nói với giọng kỳ lạ như thể xuyên vào tận tâm can cô bé.

“Nếu cháu muốn thưởng thức kẹo thì cứ thế ăn là được. Còn nếu muốn làm bác sĩ, cháu gái đừng ăn kẹo mà hãy mặc áo choàng trắng và đeo kính bác sĩ vào nhé. Cặp kính đó sẽ chỉ cho cháu biết phải làm gì. Cháu gái hiểu ta nói gì chứ?”

“Vâng!”

Chisato ôm chặt lấy chiếc cặp, gật đầu lia lịa. Cô bé hiểu rất rõ những lời bà chủ tiệm vừa nói. Nếu Chisato muốn trở thành bác sĩ

cô bé sẽ phải mặc áo choàng trắng và đeo kính vào. Cô bé khắc ghi điều này trong đầu.

Sau đó Chisato cũng chẳng biết mình đã đi đâu và đi như thế nào nữa. Chỉ biết lúc định thần lại cô bé đã về đến nhà rồi.

Mẹ vẫn nằm rũ rượi trên ghế xô pha, còn chẳng hay biết Chisato đã đi ra ngoài và quay trở về. Hôm nay trông mẹ có vẻ mệt mỏi quá. Chisato phải nhanh chóng chữa bệnh cho mẹ mới được.

Chisato mở Bộ đồ nghề bác sĩ kẹo chanh soda ra, khoác chiếc áo choàng trắng ra ngoài bộ đồ đang mặc. Chiếc áo choàng trắng vừa khít như thể được may dành riêng cho Chisato vậy.

Tiếp đó cô bé đeo cặp kính viền đen vào. Thế rồi, Chisato trông thấy một làn khói màu vàng mờ mờ tỏa ra từ trên đầu mẹ. Khói màu vàng thể này là dấu hiệu của bệnh tật rồi. Chắc chắn nó là nguyên nhân khiến mẹ đau đầu. Nhưng cô bé phải làm gì đây?

Chisato còn đang miên man suy nghĩ thì cặp kính đã cất giọng khàn khàn.

“Với căn bệnh đau đầu màu vàng, hãy dùng kẹo chanh soda màu vàng. Phải cho bệnh nhân ăn kẹo chanh soda mới chữa được bệnh đau đầu màu vàng.”

Chisato giật mình, vội vàng tháo kính ra.

“Kính... vừa mới nói đấy à?”

Thế nhưng Kính cứ thế làm thinh, không nói thêm bất cứ điều gì. Chisato nhìn về phía mẹ nhưng không thấy làn khói màu vàng kia đâu nữa.

“Chẳng lẽ chỉ đeo kính vào mới nhìn thấy thôi ư?”

Đúng thật, đeo kính lên lần nữa, Chisato lại nhìn thấy làn khói màu vàng kia và nghe thấy giọng nói ban nãy.

“Còn chần chờ gì nữa thế, nhóc con tập sự. Mau cho bệnh nhân ăn kẹo chanh soda màu vàng đi chứ. Người bệnh sẽ khỏe ngay đấy.”

Cặp kính thúc giục như thể một bác sĩ lão làng giàu kinh nghiệm đang ra chỉ thị.

“V... vâng!”

Chisato vội vàng lục tìm trong cặp, lấy cái lọ đựng đầy những viên kẹo chanh soda màu vàng ra.

“Cháu nên cho bệnh nhân ăn mấy viên ạ?”

“Chà. Bệnh nhân này đau như vậy cũng lâu rồi. Cho hai viên đi. Tôi đảm bảo bệnh nhân sẽ dứt bệnh và không bao giờ tái phát nữa.”

“Vâng, vậy hai viên ạ!”

Chisato lấy ra hai viên kẹo, mang tới chỗ mẹ.

“Mẹ ơi. Mẹ ơi, mẹ dậy đi.”

Mẹ khó nhọc mở mắt.

“Có chuyện gì thế, Chii? Sao bộ dạng con lại thế này?”

“Giờ Chisato đang làm bác sĩ. Con sẽ cho mẹ uống thuốc. Đây, mẹ ăn cái này đi.”

“Con chơi trò bác sĩ à? Xin lỗi con, nhưng mẹ đang hơi...”

“Không phải con đang chơi đâu. Đi mà mẹ. Con xin mẹ đấy, mẹ ăn cái này đi!”

Thấy Chisato khẩn cầu tha thiết quá, mẹ cô bé cuối cùng cũng

đành đưa viên kẹo lên miệng, cứ thế nuốt chửng.

“Mẹ uống rồi, giờ thì để mẹ ngủ một lúc nhé. Uống thuốc xong thì phải đi ngủ chứ...”

Nhưng những lời mẹ nói chẳng lọt vào tai Chisato. Làn khói vàng phía trên đầu mẹ đang bắt đầu nhạt dần. Sắc mặt mẹ cũng nhanh chóng tươi tắn trở lại.

Có lẽ cũng cảm nhận được sự thay đổi đó, mẹ tròn mắt ngạc nhiên, khẽ nói.

“Chuyện gì vậy nhỉ? Tự nhiên mẹ không thấy đau đầu gì nữa cả. Lạ thật. Lúc này còn đau lắm mà.”

Mẹ bối rối, chẳng hiểu đầu của tai nheo thế nào.

“Khỏe lại rồi đó.”

Cặp kính đặc ý nói. Chisato cũng rất đổi hài lòng.

“Cháu muốn giúp đỡ thật nhiều bệnh nhân khác nữa. Chúng ta ra ngoài nhé, ông Kính.”

“Hãy gọi ta là Bác sĩ. Ừm, đi thôi nào, nhóc con tập sự. Thế này là khám bệnh tận nhà chứ gì nữa.”

Chisato vẫn đeo nguyên cặp kính bác sĩ, cầm theo chiếc cặp Bộ đồ nghề bác sĩ kẹo chanh soda ra khỏi nhà.

Chisato đi tới phố mua sắm gần đó, mấy cô chú người quen tươi cười chào hỏi cô bé.

“Ồ, bé Chii diện bộ đồ oách quá nhỉ.”

“Ra dáng bác sĩ ghê.”

“Cháu cảm ơn ạ.”

Vừa nói cảm ơn, Chisato vừa quan sát xung quanh xem có

người bệnh nào không.

Thế rồi cô bé thấy một làn khói màu tím xanh tỏa ra từ đầu bà cụ ở tiệm bán dưa muối.

“Ái chà. Màu khói thế kia hẳn người đó bị đau dạ dày rồi. Nhóc con tập sự mau lấy viên kẹo màu xanh. Một viên thôi.”

“Rõ ạ.”

Chisato lấy một viên kẹo màu xanh ra, sau đó tới bắt chuyện với bà cụ ở tiệm bán dưa muối.

“Cháu chào bà.”

“Bé Chii đấy à. Có việc gì mà lại ăn mặc thế này?”

“Hôm nay Chisato làm bác sĩ ạ. Bà ơi, bà bị đau bụng phải không bà? Cháu biếu bà thứ này, bà ăn đi ạ.”

“... Sao cháu biết? Chuyện bà bị đau bụng ấy.”

“Chisato là bác sĩ mà. Đây, bà hãy ăn đi ạ.”

“Ừ ừ, bà cảm ơn nhé.”

Bà cụ có vẻ không muốn ăn lắm, nhưng Chisato cứ nhìn bà chăm chăm thành thử bà đành miễn cưỡng đưa kẹo lên miệng.

Viên kẹo phát huy tác dụng tức thì. Làn khói tím xanh trên đầu tan đi, khuôn mặt trắng bệch của bà cụ hồng hào trở lại.

“Ồ... bé Chii này. Chẳng hiểu sao, bà không thấy đau bụng nữa. Cháu vừa cho bà cái gì vậy?”

“Thuốc đấy ạ. Bà khỏi bệnh là tốt rồi ạ. Vậy cháu đi bà nhé.”

Chisato lên đường đi tìm bệnh nhân tiếp theo.

Mấy ngày sau đó Chisato đều mặc bộ đồ bác sĩ, tay cắp chiếc cặp đen đi vòng quanh thị trấn. Thấy ai bị ốm hay bị thương, cô bé

đều cho kẹo chanh soda để chữa bệnh.

Nào thì người đau chân, người đau hông, người ho không dứt vì cảm cúm, người khó ở, người tức ngực. Thậm chí cô bé còn chữa bệnh cho cả chó và mèo của hàng xóm. Niềm vui lớn nhất của Chisato là được chứng kiến cảnh mọi người thoát khỏi những cơn đau đớn, khó chịu.

Cô bé cũng thích trò chuyện với ông Kính bác sĩ nữa. Ông Kính không chỉ hướng dẫn Chisato dùng kẹo mà còn chỉ cho cô bé biết nhiều loại thảo dược mọc trong công viên và cách sử dụng chúng. Dần dà Chisato đã biết tự điều chế thuốc.

Chuyện xảy ra vào một ngày nọ. Chisato đang đi tìm bệnh nhân như mọi ngày thì bắt gặp ông Gen ở cửa hàng bán cá. Ông đang ngồi trên băng ghế dài trong khu phố mua sắm, vẻ mặt vô cùng đăm chiêu. Trên đầu ông không có làn khói nào bốc lên cả, nhưng Chisato thấy rất tò mò. Hôm nay ông Gen có gì đó lạ lắm.

Chẳng nghĩ ngợi gì, Chisato tới ngồi bên cạnh, bắt chuyện với ông.

“Cháu chào ông ạ.”

“Ồ, chào bác sĩ Chii.”

Gần đây mọi người đều gọi Chisato là “bác sĩ Chii”. Dù ông Kính thì vẫn gọi cô bé là nhóc con tập sự như mọi khi.

“Có chuyện gì à?”

“Dạ không. Tại cháu thấy mặt ông Gen hôm nay cứ sao sao ấy. Ông có sao không ạ? Ông không đau chỗ nào chứ ạ?”

“Không, ông không đau ở đâu cả. Nhưng ông đang bức mình

lắm. Thật tình! Ông chỉ kể cho mình bác sĩ Chii thôi nhé. Cháu ngồi xuống đây.”

Ông Gen ngồi sang một bên nhường chỗ cho Chisato. Sau đó ông còn mua cho cô bé hộp sữa dâu từ máy bán hàng tự động. Thế rồi ông bắt đầu tâm sự nỗi trăn trở của mình.

“Chắc bác sĩ Chii cũng biết nhỉ? Hằng năm, khu phố Hanazono chúng ta đều tổ chức thi đấu bóng chày với khu phố Ishimaru bên cạnh ấy.”

“Vâng, cháu biết ạ.”

Chisato gật đầu.

Phải nói khu phố Hanazono nhà Chisato và khu phố Ishimaru bên cạnh đúng là đối thủ truyền kiếp của nhau. Hai bên cạnh tranh trong mọi sự kiện, nhưng quyết liệt nhất chắc phải kể đến giải đấu bóng chày mùa thu hằng năm. Liên quan đến chuyện thắng thua thành ra người lớn thi đấu hết sức nghiêm túc, bầu không khí cũng vì thế mà vô cùng náo nhiệt.

Năm ngoái khu phố Hanazono thắng áp đảo. Có lẽ vì cay cú chuyện đó nên mấy người bên khu phố Ishimaru đã bày trò gian lận. Thông thường chỉ những người ở khu phố mới được tham gia thi đấu, vậy mà bọn họ đã lén lút trà trộn mấy sinh viên trẻ chơi trong câu lạc bộ bóng chày của trường đại học vào đội mình.

Ông Gen vô tình nghe được thông tin tuyệt mật này, bèn chạy sang khu phố Ishimaru để phản đối. Vậy mà bọn họ lại thản nhiên đáp “Mấy cậu này chẳng mấy nữa sẽ đứng ra cáng đáng cả khu phố của chúng tôi. Để họ tham gia thi đấu có gì sai chứ.”

Ông Gen hần học thuật lại.

“Đúng là lũ hèn nhát. Không muốn thua chúng ta nên đám người ấy mới cố tình đi thuê mấy thanh niên chơi bóng chày giỏi về đây mà. Càng đáng cái quái gì! Định lừa ai chứ. Chẳng qua là mấy cậu sinh viên đi thi hộ kiếm thêm ít tiền chứ gì!”

Ông Gen vừa nói chuyện vừa đỏ bừng mặt lên vì giận dữ.

“Hay bên mình cũng nhờ thêm người đi ông?”

“Không được. Chúng ta nhất định không dùng thủ đoạn hèn hạ đó.”

“Nhưng cứ để vậy chẳng phải chúng ta sẽ thua sao?”

“Ừ thì... Nhưng... làm vậy rõ ràng là sai luật. Thắng thua phải đàng hoàng. Kể cả đối thủ có gian lận đi chăng nữa.”

Ông Gen nói hay quá.

“Nhưng nói thật với bác sĩ chứ đúng là khó lắm. Chúng ta cũng có mấy cậu tuổi băm đấy nhưng làm sao mà so sánh với sinh viên đại học được. Trông thế này thôi chứ trước ông cũng là vua của những cú ăn điểm trực tiếp đấy. Cái ông ở cửa hàng bán rau quả cũng từng là danh thủ nổi tiếng khoản cướp gôn. Ôi, giá mà có thể trẻ lại nhỉ.”

Ông Gen hồi tưởng lại quá khứ với vẻ nuối tiếc.

Chisato bỗng nảy ra một ý. Cô bé động viên, chào ông lão rồi ra về. Về đến nhà Chisato mới hỏi ông Kính.

“Mình có thể chế được loại thuốc cải lão hoàn đồng không ông Kính nhỉ?”

“Nhóc muốn cho ông lão kia uống à?”

“Vâng. Ông Kính cũng nghe rồi mà? Cháu thấy mấy ông khu phố

mình tội nghiệp quá. Máy người khu phố Ishimaru kia tệ thật đấy. Các bác đội mình làm sao mà thắng được mấy anh sinh viên chơi bóng chày chứ.”

“Ừm, đúng thật nhĩ... Được rồi. Thuốc cải lão hoàn đồng thì hơi khó nhưng ta có thể chế được nước uống tăng lực. Nó sẽ giúp phát huy tối đa năng lực vốn có của người uống. Chúng ta tiến hành thôi nhĩ, nhóc con tập sự.”

“Vâng ạ!”

Mấy ngày sau đó, Chisato chỉ chăm chăm làm theo chỉ dẫn của ông Kính bác sĩ, nào là nghiền nhỏ những viên kẹo thuốc, trộn bột kẹo với thảo dược, miệt mài chế thuốc.

Ngày thi đấu bóng chày, Chisato mang theo một bình giữ nhiệt lớn đựng đầy nước đi tới sân trường tiểu học nơi trận đấu sẽ diễn ra.

Lúc Chisato tới nơi, những tuyến thủ của khu phố Ishimaru đã có mặt trên sân. Người nào người nấy đều trẻ trung, thân hình vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn. Đến tư thế khởi động của họ cũng chuẩn miến chê.

Đúng là gian lận mà.

Chisato quay đi tìm các tuyến thủ của khu phố Hanazono, mặc dù trong lòng cô bé đang vô cùng phẫn nộ. Thế rồi bất chợt, giọng của bà chủ tiệm bánh kẹo vang lên.

“Chẳng phải là bác sĩ Chii đấy ư? Sao vậy? Cháu đang tìm ai à?”

“Vâng. Cháu đang tìm ông Gen ạ. Cháu đã làm sẵn loại thuốc nước này. Mọi người uống vào sẽ khỏe hơn rất nhiều.”

Đoạn Chisato đưa cho bà chủ tiệm xem bình nước đang đeo trên vai.

“Chà chà, thứ này tuyệt đây. Thuốc của bác sĩ Chii rất hiệu quả mà. Phải rồi. Nhóm của ông Gen đang họp bàn kế hoạch tác chiến trong chiếc lều bên kia kia.”

“Cháu cảm ơn ạ. Cháu đi đây.”

Chisato đi bộ về phía lều. Cô bé hăm hở muốn giúp nhóm ông Gen trở nên thật cường tráng, thật sung sức.

* * *

Chisato gặp phải chút sự cố giữa đường nhưng cuối cùng vẫn tới được lều.

Ông Gen cùng những người khác đang ở trong đó. Độ tuổi trung bình của đội dễ phải hơn năm mươi. So với đối phương thì đúng là toàn người già thật. Thế nhưng riêng lòng nhiệt huyết của các bác ấy thì không hề thua kém ai. Mọi người thề với nhau nhất định phải giành được một điểm danh dự.

Mọi người ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Chisato.

“Có chuyện gì vậy bác sĩ Chii?”

“Sao quần áo lại lấm lem bùn đất thế kia?”

“Vâng, cháu vừa mới bị ngã chút xíu thôi ạ. Cháu có khóc chút đỉnh nhưng đã nín ngay.”

“Ôi thế hả. Nhưng cũng may mà không bị thương. Lại còn tự nín khóc nữa, bác sĩ Chii giỏi quá.”

“Nào, sắp tới giờ rồi. Chúng ta đi thôi.”

“Mọi người chờ chút đã ạ!”

Chisato gọi với theo.

“Cháu có mang nước uống tăng lực đến đây! Mọi người uống nó sẽ thấy khỏe hơn đấy ạ! Chờ cháu một chút!”

Chisato xếp cốc giấy lên chiếc bàn bên cạnh, đổ thứ nước đựng trong bình vào từng cốc.

“Đây ạ, mọi người uống nước và cố gắng lên ạ!”

Mấy người nhóm ông Gen nhìn những chiếc cốc giấy trước mặt, hơi nghiêng đầu phân vân.

“Đây là nước tăng lực ấy hả?”

“Đúng ạ. Cháu tự làm đấy. Tác dụng của nó tuyệt vời lắm ạ.”

Chisato uốn ngực tự hào. Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu mỉm cười.

“Ừm. Bác sĩ Chii đã vất công mang đến tận đây, chúng ta cùng ly thôi nhĩ.”

“Phải đấy.”

“Cảm ơn cháu nhé!”

“Vì thắng lợi của chúng ta!”

Mọi người cùng cùng ly và uống cạn đồ uống.

Chisato hồi hộp quan sát nhóm ông Gen. Ồ, chắc sắp có tác dụng rồi? Liệu hông của ông Toda lớn tuổi nhất có duỗi thẳng ra được không nhĩ? Cơ thể của mọi người sẽ tràn đầy năng lượng chứ?

Nhưng Chisato chờ mãi, chờ mãi mà không thấy mọi người có dấu hiệu thay đổi gì cả. Chisato còn đang nghĩ chuyện này lạ quá

thì tiếng còi bên ngoài đã vang lên. Trận đấu chuẩn bị bắt đầu rồi.

Các ông khẽ đặt tay lên đầu Chisato.

“Cảm ơn cháu, nước uống ngon lắm. Chúng ta đi đây nhé.”

“Cảm ơn bác sĩ Chii nhé.”

“Chúng ta sẽ cố gắng!”

Mọi người rồi rít cảm ơn Chisato, rồi bước ra khỏi lều.

Đợi mọi người đi hết, Chisato vội vàng lấy cặp kính bác sĩ ra đeo.

“Bác sĩ ời, kỳ lạ quá! Đồ uống hình như không hề có tác dụng gì cả! Tại sao lại thế nhỉ? Thật là không có tác dụng gì sao?”

“Nhóc bình tĩnh đã nào. Ta đảm bảo đồ uống không vấn đề gì đâu. Chắc chắn sẽ có hiệu quả.”

“Nhưng mà!”

“Thôi được rồi! Đừng nói nữa, đưa ta xem chỗ đồ uống còn lại xem nào!”

Chisato khóc thút thít, đưa bình nước cho ông Kính bác sĩ xem. Vừa nhìn vào bên trong, ông Kính bác sĩ liền thốt lên.

“Này nhóc con tập sự, đây không phải nước tăng lực.”

“Ồi!”

“Đây chỉ là nước cam thôi mà. Chắc ai đó đã tráo nước bên trong rồi.”

“Sao... sao lại có thể như thế! Nhưng mà ai mới được? Ai đã làm việc này chứ?”

Rốt cuộc ai đã làm việc này và làm khi nào? Chisato không thể đoán ra.

* * *

Nước tăng lực biến đi đâu mất rồi?

Thực ra, lúc Chisato nói chuyện với bà chủ tiệm bánh kẹo, có kẻ đã vô tình nghe được câu chuyện của hai người.

Đó là Inumaru Tadashi, bác sĩ của thị trấn.

Dạo gần đây, tâm trạng ông Inumaru không được tốt. Số lượng bệnh nhân tới chỗ ông ta đã giảm đi đáng kể. Bệnh cúm đang hoành hành, vậy mà phòng chờ của ông ta vẫn vắng tanh. Đã vậy ông ta còn không hề hay biết nguyên nhân.

Đúng lúc đó ông ta nghe được một tin đồn.

“Kẹo thuốc của bác sĩ Chii hiệu quả hơn thuốc của bác sĩ Inumaru nhiều.”

Kể từ đấy, Inumaru bắt đầu tò mò về thuốc của Chisato. Và nếu được, ông ta còn muốn giành lấy thứ thuốc đó.

Vậy nên khi nghe được cuộc trò chuyện của Chisato, Inumaru rất sung sướng. Nước tăng lực à. Hay lắm.

Inumaru vội vàng bám theo Chisato, cố tình va vào khiến cô bé ngã. Rồi ông ta nói với Chisato đang òa khóc “Xin lỗi xin lỗi, bác rửa sạch cho cháu ngay đây.” Sau đó Inumaru mang chiếc bình tới căn lều nơi ông ta đã chuẩn bị sẵn đồ uống, bí mật tráo đổi thứ nước bên trong. Xong xuôi ông ta thản nhiên trả bình nước lại cho Chisato.

Xong. Vậy là con nhóc đó chỉ có thể cho đám tuyển thủ khu phố Hanazono uống nước cam. Tất nhiên sẽ chẳng có hiệu quả gì đâu. Hẳn là đội Hanazono sẽ thảm bại dưới tay đối thủ rồi. Nếu vậy, con

nhóc mẩu giáo đáng ghét như Thần tai họa đó sẽ không còn mặt mũi nào nữa. Mọi người sẽ không còn bị lừa bịp bởi những tin đồn thất thiệt kia và họ sẽ lại tới bệnh viện của Inumaru này.

Inumaru cười hả hê với kế hoạch của bản thân. Ông ta chẳng mảy may bận tâm tới việc sẽ bị người ta chê cười vì đi so bì với một đứa trẻ con.

Sau đó, ông ta ném thử nước tăng lực cướp được từ Chisato. Thế nhưng nó chẳng khác gì đồ uống dinh dưỡng thông thường cả. Nghĩ bụng chẳng nào cũng đã mất công lấy, ông ta quyết định sẽ đưa nó cho đội khu phố Ishimaru uống.

Inumaru tay cầm bình nước, miệng ngâm nga điệu nhạc, đi về phía căn lều của đội khu phố Ishimaru. Vừa hay đúng lúc đó, huấn luyện viên đang trò chuyện với các tuyển thủ.

“Xin chào.”

“A, bác sĩ Inumaru đây mà.”

“Ồi, chào ngài huấn luyện viên, hôm nay ông trời cũng chiều lòng người quá nhỉ. Nhưng thời tiết này, các anh phải cẩn thận kéo bị mất nước đấy. Uống không đủ nước lại ngất ra đó thì khổ. Đây là đồ uống dinh dưỡng tôi tự làm. Các anh uống nó trước khi thi đấu là tuyệt vời nhất đấy.”

“Ồi quý hóa quá. Vậy chúng tôi không khách sáo ạ. Này, các cậu. Mau cảm ơn bác sĩ đi chứ.”

“Cảm ơn bác sĩ ạ!”

“Không có gì, không có gì, mọi người mau uống đi.”

Inumaru mãn nguyện nhìn các tuyển thủ trẻ ừng ực uống nước

tăng lực.

Cuối cùng trận đấu cũng bắt đầu. Đội khu phố Hanazono bước ra sân trước. Mọi người đều đã lớn tuổi nhưng vẻ mặt ai nấy đều tràn đầy quyết tâm.

“Nào. Mọi người! Chúng ta phải cho lũ hèn nhát kia một bài học đấy nhé!”

Người đang hô hào mọi người chính là ông Gen. Đúng lúc ấy, đội khu phố Ishimaru xuất hiện.

“Ơ? Gì thế kia?”

Mọi người trên sân đều ồ lên. Máy tuyến thủ trẻ vừa bước ra người nào người nấy đều yếu ớt, kiệt quệ, đi đứng loạng choạng không vững. Mắt họ đờ đẫn mệt mỏi. Trông họ chẳng có chút sinh lực nào.

“Ê! Lũ mày sao thế!”

“Chúng bay đang coi thường mấy ông già chúng tao đấy hả?”

Mặc dù bị khán giả chế giễu, mấy người đội khu phố Ishimaru vẫn không có dấu hiệu thay đổi. Họ vẫn yếu ớt, loạng choạng.

Lúc ấy, Chisato vẫn đang đeo cặp kính bác sĩ. Ông Kính bác sĩ thích thú thốt lên một tiếng “Ồ”.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Hình như bọn họ đã uống nước tăng lực đấy.”

“Mấy anh đó á?”

“Ừm. Không nhằm vào đâu được. Chắc kẻ nào đó đã lấy cấp đồ uống của nhóc rồi cho những thanh niên kia uống. Thật là ngốc nghếch. Nước tăng lực ấy mà, những người không đủ sức khỏe

uống mới có hiệu quả. Chứ mấy người đã khỏe như vâm thế kia uống vào trái lại sẽ mất hết sức lực.”

“Ồi thế ạ?”

“Ừ. Nhìn kìa. Trận đấu này sẽ thú vị lắm đây.”

Đúng như lời ông Kính bác sĩ nói, đó quả thực là một trận đấu thú vị.

Các thành viên cao tuổi của đội khu phố Hanazono đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc bởi màn trình diễn của họ.

Ông Gen thực hiện một cú đánh xa ăn điểm trực tiếp, ông bác ở cửa hàng rau quả cũng giành được một điểm nhờ cướp gôn. Ông Toda lại rất thành công trong những pha trượt người về gôn trước khi bóng tới.

Trái lại, đội khu phố Ishimaru gồm toàn những thanh niên trai tráng thì nào vùng vẫy không đúng cách, nào không bắt được bóng, lại còn chạy không nổi. Cuối cùng, họ đã thua cuộc mà không ghi được điểm nào.

Đúng vậy. Đội khu phố Hanazono đã giành thắng lợi áp đảo trước đội tuyển bóng chày sinh viên. Thật không thể tin nổi. Đám thanh niên của đội khu phố Ishimaru chỉ biết há hốc miệng. Inumaru cũng vậy.

Thế rồi, vị huấn luyện viên kia hăm hăm giận dữ bước tới chỗ Inumaru.

“Ông! Ông đã cho bọn trẻ uống cái quái gì thế hả!”

“Sao cơ?”

“Cái đồng nước ép mà ông mang đến ấy! Uống thứ đó nên bọn

trẻ mới xui hết cả ra như vậy! Ông đã cho gì đó vào! Đúng không hả?”

“Không, không phải! Tôi không liên quan gì hết! Nước đó là do con bé kia làm ra! Kia kìa, con bé Chisato đó!”

Nghe vậy, vị huấn luyện viên lại càng nổi khùng hơn.

“Lão già này! Lão đê tiện quá đấy, giờ lại định đổ vấy tội cho một đứa bé à! Đừng có giở trò!”

Nghe thấy tiếng cãi vã, các thành viên đội khu phố Ishimaru kéo đến. Biết tin đội mình thua do đồ uống của Inumaru, mặt người nào người nấy đều hầm hầm.

Inumaru không chịu nổi liền bỏ chạy, nhưng huấn luyện viên và các thành viên của đội không chịu buông tha. Bọn họ đuổi theo Inumaru đang chạy trốn chết như một kẻ điên.

Ấy vậy nhưng, mấy người đội khu phố Hanazono lại chẳng hề hay biết về sự vụ này. Mọi người còn đang mải mê chìm đắm trong bầu không khí ăn mừng náo nhiệt.

Ai ai cũng rất đổi vui mừng và ca hát nhiệt tình. Các bà các cô tung hoa giấy khắp nơi, còn các ông lão liên tục mở hết chai soda này đến chai soda khác.

Chisato cũng vui như mở cờ, cô bé vỗ tay và cất tiếng hát. Tuy không thể đưa cho mọi người trong đội nước tăng lực nhưng rốt cuộc có lẽ như vậy lại tốt hơn. Bởi vì đội ông Gen đã đường hoàng chiến thắng bằng chính sức lực của mình.

* * *

Sau đó, Chisato vẫn cần mẫn phân phát những viên kẹo thuốc, giúp đỡ mọi người. Đương nhiên những viên kẹo ngày một ít đi, cuối cùng không còn lại viên nào.

Kẹo hết, ông Kính bác sĩ cũng im bật. Hẳn là vì ông đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi.

Nhưng Chisato không vứt bỏ bất cứ thứ gì, từ lọ thuốc, áo choàng trắng, cặp kính bác sĩ cho đến chiếc cặp. Cô bé tự nhủ sẽ giữ gìn cẩn thận những đồ vật này cho tới khi nào cô trở thành một bác sĩ thực thụ. Cô bé đã quyết tâm như vậy.

* * *

Kusumoto Chisato. Năm tuổi. Cô bé có đồng xu mười yên của năm Bình Thành thứ ba.

Bánh gạo thần Cáo

Dạo gần đây, lớp Sanae rất thịnh hành trò bói toán. Đám con gái đưa nào đưa nấy đều chơi bói bài tây, bài tarot, lại còn nghiên cứu cả sách bói chòm sao, nhóm máu.

Sanae cũng vậy, ngày nào cô bé cũng nhờ ai đó bói cho mình rồi reo lên sung sướng. Thế rồi Sanae bắt đầu thấy không thỏa mãn. Cô bé muốn tự mình bói được chứ không phải người khác bói cho thế này.

Khổ nỗi bói bài tây thì Yurie và Nagisa vô địch rồi, còn bài tarot đã có Kotone, người nổi tiếng với biệt danh “thiếu nữ ngoại cảm” làm chủ xị. Bói sao lẫn nhóm máu cũng đều đầy đủ chuyên gia. Nếu không tìm ra trò bói toán nào mới chắc chắn sẽ không thể thu hút mọi người được. Sanae muốn mình phải thật nổi bật cơ.

Nghĩ vậy, cô bé quyết định đi tới hiệu sách. Biết đâu lại tìm được cuốn nào mới ở khu sách bói toán thì sao.

Nhét số tiền tiêu vặt dành dụm bấy lâu vào ví, Sanae bước thoăn thoắt trên đường. Đột nhiên có một chú mèo đen bước qua trước mặt cô.

Sanae dừng hẳn lại. Kaori, người vô cùng am hiểu về các điềm báo có lần đã nói với Sanae nếu mèo đen mà bước qua trước mặt chắc chắn sẽ gặp điều xui xẻo.

Đường này không được rồi. Phải đi đường khác thôi.

Sanae rẽ vào một con hẻm. Vừa mới được mấy bước, cô bé đã đứng khựng lại lần nữa. Con hẻm này đã tối lại còn bẩn. Sâu trong góc hẻm có một cửa hàng nhỏ.

Còn đang ngạc nhiên không hiểu tại sao người ta lại buôn bán ở một chỗ thế này, Sanae càng sốc hơn khi biết đây là một tiệm bánh kẹo. Sao người ta lại mở cửa hàng ở chỗ vắng hoe vắng hoắt thế này nhỉ. Mà không hiểu tiệm này có từ bao giờ? Bên ngoài nhìn cũ kỹ lắm rồi.

Sanae thấy đáng ngờ, nhưng nghĩ cũng chẳng liên quan gì đến mình. Mình cứ lờ nó đi là được. Sanae đang đi tới hiệu sách cơ mà.

Sanae định cứ thế đi qua tiệm bánh kẹo. Ấy vậy mà khi bước đến trước cửa tiệm, chân cô bé cứ ì ra, không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Ôi hay thế. Sanae nhận ra cửa hàng này có một sức hút vô cùng mãnh liệt. Tự nhiên cô bé thấy hồi hộp sao đó. Không thể cứ thế mà bước qua được rồi. Phải ghé vào xem thôi.

Sanae ngập ngừng bước vào tiệm bánh kẹo Thiên đường tiên xu. Bên trong cửa tiệm bày đủ các loại bánh kẹo. Loại nào loại nấy dường như đều đang cất tiếng mời gọi cô. Ma thuật đây mà. Sanae thấy phảng phất đâu đó mùi của ma thuật. Toàn thân cô bé nóng bừng vì phấn khích.

“Xin chào quý khách.”

Một giọng nói kỳ lạ âm vang đang gọi Sanae.

Cô bé quay người lại thì bắt gặp một người phụ nữ to lớn. Người này mặc bộ kimono đỏ tím họa tiết đồng xu cổ, trên đầu cài trâm

gắn những viên thủy tinh sắc sỡ. Mái tóc người phụ nữ bạc trắng như mây trong khi mặt lại chẳng có lấy một nếp nhăn. Đôi môi tô son đỏ chót khiến người này trông lại càng quyến rũ.

Người phụ nữ này thật bí hiểm. Khí chất của cô ta cũng không phải tầm thường. Nhưng lại hợp với cửa hàng này một cách hoàn hảo.

Sanae còn chưa kịp trấn tĩnh lại, người phụ nữ đã nở nụ cười ngọt ngào.

“Vị khách may mắn hôm nay đây rồi. Quý khách đang tìm thứ gì vậy? Cứ cho ta biết quý khách cần gì nhé.”

Giọng nói của bà chủ tiệm chạm vào tâm can Sanae. Sanae biết rõ mình đang muốn gì.

“Cháu muốn có năng lực bói toán để có thể bói thật giỏi.”

“Ra là vậy. Quý khách muốn sở hữu năng lực nhìn thấu được những lĩnh vực mà mình chưa biết phải không? Vậy quý khách thấy thứ này thế nào?”

Người phụ nữ bắt chợt vung ống tay áo, quay người lại, lấy từ trên giá xuống một túi giấy màu đỏ thẫm. Chiếc túi được bọc kín bằng một miếng băng dính giấy màu trắng bên trên có ghi dòng chữ rất to với đường nét mềm mại “Bánh gạo thần Cáo”.

Mắt Sanae dán chặt vào món đồ. Chính là thứ này. Mình muốn có nó. Mình phải có được nó bằng mọi giá.

Sanae cất tiếng, hơi thở dồn dập trong khi vẫn đang nhìn túi giấy đầy thèm thuồng.

“Cái này bao nhiêu tiền vậy ạ?”

“Năm mươi yên. Nhưng ta chỉ nhận đồng xu năm mươi yên thôi. Quý khách có không?”

Nghe người phụ nữ từ tốn hỏi vậy, Sanae vội vàng tìm ví. May mắn làm sao trong ví cô bé có luôn đồng năm mươi yên. Nhận được đồng xu, người phụ nữ tươi cười rạng rỡ.

“Vâng. Đúng nó rồi. Đúng là đồng năm mươi yên của năm Chiêu Hòa thứ bốn mươi chín rồi. Giờ món đồ này là của quý khách... Đừng làm trái những lời phán đấy nhé.”

Người phụ nữ buông câu cuối cùng đầy bí ẩn, nhưng Sanae nào có nghe thấy. Cô còn đang bị cái túi giấy người phụ nữ vừa đưa cho hút mất hồn rồi.

Tuyệt vời! Nó đã là của mình! Mình đã có một món đồ tuyệt hảo!

Sanae vỡ òa vì hưng phấn và vui sướng. Cô bé ngỡ như mình đang bước đi trên mây vậy. Sanae quên biến cả việc mình đang đi tới hiệu sách, cứ thế chạy như bay về nhà.

Sanae lao ngay vào phòng, tỉ mỉ ngắm nghía chiếc túi giấy. Mặt kia của túi đề dòng chữ:

Bánh gạo thần Cáo vô cùng linh nghiệm. Ăn bánh này vào, linh khí của bạn sẽ tăng lên gấp một trăm lần. Và bạn cũng sẽ trở thành giáo sĩ thần Cáo. Còn có cả móc chìa khóa quẻ bói chính xác tuyệt đối đi kèm.

Linh khí sẽ tăng lên gấp một trăm lần cơ à! Ôi, cũng đáng để mong chờ đấy!

Sanae mở túi ra. Bên trong túi có vô số những chiếc bánh gạo trắng. Nhưng không giống bánh gạo thông thường, mấy chiếc bánh gạo này có hình chữ nhật, lại mỏng như lát khoai tây chiên. Mặt

bánh rắc đầy vừng đen, trên đó vẽ những ký tự khó hiểu và họa tiết kỳ lạ. Hệt như một miếng bùa chú vậy.

Cô bé vội vàng ăn thử một chiếc.

“Ngon quá!”

Bánh gạo này ngon tuyệt luôn. Mùi thơm phức của vừng cùng vị mặn vừa miệng của muối khiến cô bé không thể cưỡng lại. Bánh lại vừa mỏng vừa giòn, kiểu này Sanae ăn không dừng mồm được mất.

Sanae nhón hết cái này đến cái khác, tới khi túi bánh gạo đầy ắp vội đi hết mới thôi.

Cô bé còn lục túi xem có sót lại mảnh vụn bánh nào không. Thế nhưng thay vì bánh gạo, tay Sanae lại chạm phải thứ gì đó trơn tuột. Cô vội lấy ra xem, thứ đó được bọc trong túi ni lông nhỏ nhắn.

“Móc chìa khóa?”

Nhắc mới nhớ, đúng là trên túi bánh ghi có móc chìa khóa quẻ bói kèm theo thì phải. Hẳn là thứ này rồi. Sanae lấy móc chìa khóa ra khỏi túi ni lông.

Chiếc móc chìa khóa hình ống bát giác trông đến là kỳ lạ. Nó to cỡ ngón tay cái người lớn. Lớp sơn ngoài màu đỏ tươi. Phần trên ống có một lỗ nhỏ. Khi Sanae lắc chìa khóa, nó phát ra tiếng lộc cộc, lạo xạo. Như thể có vô số thứ ở bên trong vậy. Cô bé thử dốc ngược chiếc móc rồi rung lên nhưng chẳng có gì rơi ra từ cái lỗ ấy cả.

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Đang lúc bối rối bỗng Sanae phát hiện ra bên trong túi ni lông có

một mảnh giấy gấp nhỏ. Đoán chừng ấy chính là giấy hướng dẫn sử dụng, Sanae bèn lấy ra xem thử. Và cô bé đã đoán đúng.

Móc chìa khóa quẻ bói. Đây là dụng cụ ma thuật của thần Cáo mà chỉ người nào từng ăn Bánh gạo thần Cáo mới có thể sử dụng thành thạo. Hãy đọc câu hỏi thành tiếng, cuối cùng niệm câu “Thuận theo lời thần Cáo ạ!” rồi gieo quẻ bói. Thần Cáo sẽ trả lời mọi câu hỏi của bạn thông qua quẻ bói. Tuy nhiên, phải tuyệt đối làm theo những lời ghi trong quẻ bói. Nếu không coi như bạn đã thất lễ với thần Cáo. Và khi ấy bạn sẽ bị giáng tội.

Ra là vậy. Phải nói điều mình muốn biết trước rồi mới lắc ống lên. Mình phải thử xem sao mới được.

“Xem nào. Liệu ngày mai con có bị cô giáo gọi lên bảng không ạ? Xin hãy cho con biết. Thuận theo lời thần Cáo ạ!”

Nói dứt lời, Sanae lắc chiếc móc chìa khóa quẻ bói.

Cạch! Lần này Sanae vừa lắc có một lần, từ trong lỗ đã rơi ra thứ gì đó nhìn như cái que. Trên thân que có ghi những chữ cái nhỏ xíu vừa đủ để đọc được.

Chỉ có đọc một chữ “Có”.

“Ôi trời, không thể tin được! Xem nào. Vậy, con sẽ bị gọi vào tiết nào ạ? Thuận theo lời thần Cáo ạ!”

Cạch! Lại một que nữa rơi ra. Lần này trên đó ghi chữ “Số”.

“Số? Số học á? Ôi, tiêu rồi!”

Sanae tức tốc lấy bài tập số học ra. Thần Cáo đã bảo bị gọi thế, mình phải làm bài tập cho tử tế mới được. Không thì ê mặt chết.

Nhưng Sanae lại kém môn này lắm. Phải mất một lúc cô bé mới làm xong câu đầu tiên, tới câu thứ hai Sanae đã muốn bỏ cuộc luôn

rồi.

Sanae bất chợt nảy ra một ý. Đúng rồi. Móc chìa khóa quẻ bói này biết đâu lại dùng được cho cả bài tập cũng nên?

“Đáp án câu đầu tiên của bài tập số học hôm nay là gì ạ? Thuận theo lời thần Cáo ạ!”

Câu trả lời là “bảy mươi bảy”. Giống hệt đáp án “77” mà Sanae vất vả mãi mới giải ra.

Không sai chút nào! Đúng là thật rồi! Quẻ bói chuẩn quá!

Phấn khích tột độ, Sanae dùng quẻ bói để giải quyết hết số bài tập. Làm bài xong đâu vào đấy, cô bé còn hỏi móc chìa khóa nhiều chuyện khác nữa.

“Ngày mai con nên mặc đồ gì ạ?”

“Màu xanh.”

“Ngày mai có xảy ra chuyện gì không hay ở trường không ạ?”

“Có.”

“Chuyện không hay đó là gì vậy ạ?”

“Rơi.”

“Rơi... Cái gì rơi cơ ạ?”

“Lưới.”

“Lưới... Lưới đó sẽ rơi ở đâu vậy ạ?”

“Chuyển động.”

“... Liệu có phải sân thể thao không nhỉ? Vậy thì lưới ở đây có khi là mạng nhện rồi. Nhưng bị mạng nhện rơi trúng thì cũng không có gì đáng nói lắm. Chậc, kệ vậy. Mình nên hỏi chuyện khác thì hơn...”

Cứ thế, Sanae gieo quẻ rồi nhận được mọi câu trả lời.

Ngày hôm sau, Sanae diện nguyên cây xanh đến trường - quần bò, áo cộc tay cùng kẹp tóc màu xanh. Trống ngực cô bé đập rộn ràng. Tất nhiên cô bé cũng không quên mang theo chiếc móc chìa khóa quẻ bói.

Lúc Sanae tới lớp thì Ueno đã ở đó rồi. Sanae vốn hơi có cảm tình với cậu bé này.

Nhìn thấy Sanae, mặt Ueno lộ rõ vẻ bất ngờ.

“Chào. Cậu thích *Ocean King* đấy à Noda?”

Đột nhiên được bắt chuyện, Sanae thoáng bối rối. Mãi cô bé mới hiểu hóa ra Ueno đang nói về chiếc áo cộc tay mình đang mặc.

Chiếc áo cộc tay màu xanh in hình logo và nhân vật chính của bộ phim hoạt hình *Ocean King* này thực ra là của anh trai Sanae. Sanae không có quần áo màu xanh nên cô bé đã lén mượn nó từ tủ đồ của anh.

Sanae còn nghĩ chiếc áo trông thật chẳng ra sao vì nó rộng thùng thình, nhưng cũng may cô đã làm đúng như lời quẻ bói phán. Nhờ vậy cô mới có cơ hội nói chuyện với Ueno.

Sanae gật đầu.

“Ừm. Tớ thích lắm. Nhất là nhân vật này.”

“Thật hả? Tớ cũng thích Deidara nhất đấy. Tớ thích cả Magora nữa. Năng lực đặc biệt của cậu ta quá siêu đi!”

“Ừ. Chuẩn chuẩn!”

Sanae vừa gật gù hưởng ứng, vừa nghĩ bụng về nhà phải tìm hiểu ngay mọi thứ về *Ocean King* mới được. Mãi mới có cơ hội thân

thiết với Ueno thế này. Không thể bỏ lỡ nó được.

Tiết thứ hai là tiết số học. Đúng như lời tiên tri của quẻ bói, Sanae bị thầy giáo gọi lên bảng. Cũng may quẻ bói đã cho cô bé biết hết đáp án nên Sanae cứ thể trả lời trơn tru. Đương nhiên bài tập về nhà cũng không sai câu nào.

Sau đó là giờ thể dục. Hôm nay lớp Sanae sẽ học bóng rổ. Lớp chia làm bốn đội, thay phiên nhau thi đấu.

Sanae ở đội C, phải một lúc nữa mới đến lượt đội cô bé thi đấu. Sanae đang xem đội A và B thi đấu thì lời cảnh báo của quẻ bói ngày hôm qua vang lên trong đầu.

Hôm nay sẽ xảy ra chuyện chẳng lành. Lưới, rơi, ở nơi chuyển động.

Cô vẫn thắc mắc mãi về quẻ bói đó, nhưng giờ đột nhiên mọi thứ đã trở nên ăn khớp với nhau. Nơi chuyển động chính là nhà thể chất này. Lưới là lưới bóng rổ. Chắc chắn cái khung bóng sẽ rơi xuống, không thể nhầm được.

Đúng lúc đó Ueno giành được bóng và đang chạy về phía khung lưới. Nếu cái khung to đùng đó rơi xuống trúng đầu Ueno, cậu ấy sẽ chết mất!

Sanae thất thần, đứng bật dậy và hét lên.

“Đừng! Tránh xa chỗ đó ra!!”

Nghe thấy tiếng thét đột ngột của Sanae, mọi người đều đứng khựng lại vì ngạc nhiên. Anh mắt tất cả đổ dồn vào Sanae khiến cô bé ngượng ngùng, mặt đỏ ửng cả lên. Thầy giáo chạy đến chỗ cô.

“Em sao thế, Noda? Sao tự nhiên lại hét toáng lên như vậy.”

“Em, em xin lỗi. Nhưng mà tại vì chỗ đó nguy hiểm lắm ạ! Cái khung đó sẽ rơi xuống. Vì thế mọi người nên tránh xa nó ra!”

“Em nói cái khung rơi à? Sao có thể thế được...”

Đúng lúc đó, một tiếng ầm chấn động vang lên, cái khung bóng rổ rơi từ trên tường xuống đất. Nó đổ rầm xuống sàn và chỉ cách chỗ Ueno đứng khoảng mười xăng ti mét.

Sau đó mọi người đều nhón nhạo cả lên. Người của bên lắp khung và hiệu trưởng tức tốc tới nhà thể chất. Lớp Sanae phải trở về lớp, học giờ tự quản. Thế nhưng chẳng ai có tâm trí đâu mà học cả. Bạn bè túm tụm vây quanh Sanae, thi nhau hỏi xem tại sao cô bé lại biết cái khung sẽ rơi.

Sanae chậm rãi tiết lộ.

“Thực ra, tớ đã bói quẻ đấy.”

“Bói quẻ? Là sao? Cậu cũng bắt đầu bói toán rồi đấy hả?”

“Ừ. Tớ đang bói bằng thứ này. Chuẩn lắm.”

Sanae lấy chiếc móc chìa khóa quẻ bói ra khoe. Nhưng mọi người lại không mấy hào hứng, ai nấy đều tỏ vẻ chán ngán. Sanae cảm thấy bức mình.

“Thật đấy, chuẩn lắm. Chiếc móc chìa khóa quẻ bói này đã báo trước về sự cố lúc nãy đấy. Phải rồi. Các cậu muốn bói gì, tớ bói cho.”

* * *

Chẳng mấy chốc, trò bói toán của Sanae nổi tiếng khắp nơi. Cứ đến giờ nghỉ hoặc sau khi tan học, cả những học sinh lớp khác cũng

tới nhờ cô xem bói. Sanae bói bách phát bách trúng, thành ra tên tuổi ngày càng nổi như cồn.

Sanae đã đạt đến đỉnh cao bói quẻ. Mọi người tôn thờ gọi cô là Thánh phán Sanae. Cô bé cảm thấy thật tuyệt làm sao. Ước muốn được nổi bật của Sanae đã trở thành hiện thực một cách ngoạn mục.

Nhưng mặc dù ước muốn đã trở thành hiện thực, Sanae lại trở về vì một mối bất an khác. Nếu ai đó cũng mua được chiếc móc chìa khóa quẻ bói từ tiệm Thiên đường tiền xu thì Sanae biết phải làm sao.

Người duy nhất sở hữu chiếc móc chìa khóa quẻ bói chỉ có thể là Sanae mà thôi. Nhất định phải thế.

Sanae quyết định sẽ đi tới tiệm bánh kẹo nọ, nói chuyện trực tiếp với bà chủ tiệm. Cô bé sẽ bảo với bà chủ tiệm rằng cho dù bạn khác có muốn mua Bánh gạo thần Cáo kèm móc chìa khóa quẻ bói đi chăng nữa cũng nhất định đừng bán. Cô phải nhờ bà chủ tiệm thế mới được.

Ấy vậy mà, Sanae không tài nào tìm ra tiệm bánh kẹo đó nữa. Rõ ràng cô bé đi đúng đường, vậy mà tiệm bánh kẹo đó đã biến mất không dấu vết. Có vẻ họ đã chuyển đi chỗ khác mất rồi.

Nhưng Sanae quyết không từ bỏ. Sanae sẽ tìm cho ra nơi họ chuyển đến. Và thế là cô bé đã hỏi chiếc móc chìa khóa quẻ bói.

“Làm ơn hãy cho con biết Thiên đường tiền xu ở đâu.”

“Không.”

“Thiên đường tiền xu đã biến mất rồi hay sao ạ?”

“Không.”

“Vậy là cửa tiệm vẫn đang ở đâu đó phải không ạ?”

“Đúng.”

“Nhưng người lại không thể cho con biết sao?”

“Đúng.”

“Tại sao vậy ạ?”

“Không có.”

“Không có cái gì cơ ạ?”

“Vận may.”

Sanae bắt đầu mất kiên nhẫn. Quẻ bói nói không có vận may thế là ý gì chứ?

“Nhất định con phải đến cửa tiệm đó! Xin hãy giúp con tới đó!”

“Không.”

“Tại sao lại không được chứ!”

“Xui xẻo.”

“Tức là nếu con đi tìm cửa tiệm ấy thì sẽ gặp chuyện chẳng lành sao?”

“Xui xẻo.”

“Rốt cuộc xui xẻo nghĩa là sao chứ!”

“Xui xẻo.”

Sau đấy cho dù Sanae có hỏi gì đi chăng nữa, chiếc móc chìa khóa quẻ bói cũng chỉ cho ra duy nhất quẻ “Xui xẻo”. Cứ như thế nó đang chống đối lại Sanae vậy.

Sanae bực bội nhét chiếc móc chìa khóa vào túi.

Không nói thì thôi. Không khiến nữa. Tự mình sẽ tìm ra cho mà xem. Nhất định tiệm bánh kẹo đó chỉ ở đâu đấy quanh đây thôi. Do mình lẫn lộn giữa các con phố thôi. Chắc chắn nó ở gần đây.

Thế rồi Sanae tự đi tìm. Lần này chỉ chưa đầy một phút cô đã tìm thấy Thiên đường tiền xu. Tiệm bánh kẹo nhỏ vẫn toát lên vẻ cũ kỹ. Tám biển bên ngoài đề “Trạm vận chuyển tiền xu^[3]”. Không thể nhầm được. Chính là cửa tiệm đó.

“Đã bảo mà! Chắc chắn là có mà!” Sanae thở hển hển, phi như bay tới cửa tiệm.

“Xin chào quý khách.”

Người đang tươi cười bước ra tiếp đón cô không phải người phụ nữ lần trước. Người phụ nữ này trẻ hơn, dáng người cũng thon thả hơn. Người này mặc bộ kimono màu đen cùng những họa tiết quả cầu lửa đỏ rực.

Sanae thấy nhẹ nhõm hẳn vì người này trông dễ gần hơn người phụ nữ lần trước nhiều. Người phụ nữ này chắc sẽ dễ nhờ vả đây. Cô mạnh dạn mở lời.

“À, chẳng... chẳng là, hôm trước, cháu đã mua Bánh gạo thần Cáo ở đây...”

“Chà, cảm ơn quý khách. Vậy nên quý khách mới lại ghé thăm cửa tiệm phải không?”

Người phụ nữ nở nụ cười tươi rói. Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ấy, Sanae càng không thốt nên lời. Cái suy nghĩ nhờ dân buôn bán dừng bán đồ của họ mới thật điên rồ làm sao.

Sanae còn đang ngập ngừng chưa biết mở lời thế nào thì người

phụ nữ đã lên tiếng.

“Tiếc quá, hôm nay Bánh gạo thần Cáo đã bán hết mất rồi. Thay vào đó chúng tôi có món này. Không biết quý khách có thích không?”

Đoạn người phụ nữ đưa cho Sanae xem chiếc lon trông như hộp diêm nhỏ. Bên trên vẽ hình chiếc gương và viên ngọc hình dấu phẩy, có ghi chữ “Lon kẹo nữ phù thủy”.

Vừa nhìn thấy, Sanae đã muốn có món đồ này ngay lập tức. Lon kẹo nữ phù thủy, nghe tên đã thấy tuyệt rồi. Cô bé nhận ra những món bánh kẹo ở đây không hề tầm thường chút nào. Chỉ riêng chiếc móc chìa khóa tặng kèm Bánh gạo thần Cáo đã sở hữu năng lực tuyệt vời ấy. Không biết món kẹo này còn có sức mạnh chừng nào.

Người phụ nữ bắt đầu giải thích về món kẹo cho Sanae, người đang thèm thuồng tới độ sắp rớt nước miếng.

“Chiếc lon này là nơi trú ngụ của linh hồn một nữ phù thủy vĩ đại. Có thứ này rồi sẽ chẳng cần bất cứ dụng cụ bói toán nào nữa. Chỉ cần quý khách cho chiếc lon vào túi, nữ phù thủy trong lon sẽ nói cho quý khách nghe những lời tiên đoán.”

“Thật, thật vậy ạ?”

“Đúng thế. Nó sẽ giúp cháu như đã có được năng lực thần linh thứ thiệt vậy.”

Năng lực thần linh thứ thiệt. Đó chính là năng lực mà Sanae thật sự muốn có. Thật ra, cô đã chán ngấy việc cứ phải hỏi chiếc móc chìa khóa quẻ bói từng câu một, sau cùng còn phải lặp đi lặp lại “Thuận theo lời thần Cáo ạ!” rồi. Còn gì tuyệt hơn là bói toán mà không cần dùng tới dụng cụ chứ.

“Cháu sẽ mua nó! Bao nhiêu vậy ạ?”

“Một nghìn yên.”

Sanae chẳng buồn chần chừ đưa ngay tờ một nghìn yên ra, hớn hờ nhận lấy Lon kẹo nữ phù thủy.

“Cháu mở nắp lon ra xem thử được không ạ?”

“Được chứ, tất nhiên rồi. Quý khách hãy xem thử khuôn mặt nữ phù thủy bên trong đi.”

Không biết nữ phù thủy trong lon trông sẽ thế nào nhỉ? Sanae hồi hộp mở nắp. Bên trong lon chứa đầy một thứ chất lỏng đặc quánh màu bạc. Trông cứ như kẹo mạch nha màu bạc vậy. Sanae nhòm vào trong, bỗng cô bé thấy một khuôn mặt nổi lên giữa đồng chất lỏng.

Đây là nữ phù thủy sao? Sanae gí mặt sát hơn nữa. Thế rồi cô bé giật mình hoảng hốt.

“Là, là cháu ư?”

“Chính là người đó.”

Sanae trong lon thì thầm đáp lại và há to miệng, nuốt chửng Sanae bên ngoài trong chớp mắt.

Lon kẹo nữ phù thủy rơi cạch xuống sàn.

Không còn ai ở đó nữa. Chẳng thấy bóng dáng Sanae hay người phụ nữ kia đâu cả. Đến cả tiệm bánh kẹo cũng biến mất.

Thay vào đó, một thần Cáo nhỏ bé già nua hiện ra.

Còn có cả một chiếc cổng đèn sơn đỏ đã phai màu. Và một ngôi đền nhỏ nhắn như nhà búp bê. Cùng bức tượng thần Cáo bé xíu tựa hồ nằm gọn trong lòng bàn tay. Mặt thần Cáo còn lộ rõ nét cười

hả hê khoái trá.

Lúc này, ai đó chậm rãi bước ra từ trong bóng tối.

Đó chính là Beniko, bà chủ Thiên đường tiền xu. Beniko nhặt Lon kẹo nữ phù thủy lên, lăm bắm về tiệc nuôi.

“Vị khách này ngốc quá. Lại làm trái lời phán của thần Cáo. Đã được cảnh báo rồi mà vẫn tự ý tìm đến Thiên đường tiền xu. Mà lần này thần Cáo đúng là đã nổi giận thật rồi. Ngài còn tự mình ra mặt trừng phạt... Cũng đành vậy. Từ giờ ta đành phải tận dụng nhóc như một món hàng của tiệm bánh kẹo thôi. Không sao đâu. Chắc chắn lúc nào đó sẽ lại có một vị khách cần đến Lon kẹo nữ phù thủy thôi. Hãy yên ngủ cho đến lúc đó nhé.”

Nói xong, bà chủ khẽ khàng nhét Lon kẹo nữ phù thủy đang giam giữ Sanae vào trong túi ngực.

* * *

Noda Sanae. Mười hai tuổi. Cô bé có đồng năm mươi yên của năm Chiêu Hòa thứ bốn mươi chín.

Bim bim âm nhạc

A, *chẳng muốn đi tẹo nào!*

Câu nói đó lấp đầy tâm trí Hibiki, văng vẳng bên tai cậu bé suốt quãng đường đi tới phòng học piano.

Mình không muốn đi học piano. A, không muốn đi đâu. Thẻ nào hôm nay Hibiki cũng sẽ lại bị mắng thôi. Thầy Sasaki nghiêm khắc mà. Hibiki muốn chơi piano thật giỏi. Giá như không cần phải học mà vẫn giỏi được thì tốt biết bao.

Hibiki lại thở dài thườn thượt. Đột nhiên cậu bé nghe thấy tiếng đàn piano.

“Hình như là bài ‘Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ’?”

Hibiki bất giác dừng chân. Tình cờ thế nào đây lại chính là bản nhạc cậu bé đang tập gần đây. Ai chơi đàn mà hay thế nhỉ? Từng thanh âm vui nhộn, tươi sáng như những bước nhảy tràn đầy sức sống vậy. Nghe còn hay hơn cả bài diễn tấu của thầy Sasaki ấy chứ.

Hibiki bước theo tiếng nhạc, rẽ vào một con hẻm. Hibiki nhìn thấy một cây đàn piano phía bên kia con hẻm lơ mờ tối. Một người phụ nữ to lớn mặc kimono đang say sưa chơi đàn. Hibiki tròn mắt ngạc nhiên trước quang cảnh kỳ lạ đó, chầm chậm tiến lại gần.

Người phụ nữ có tạng người thật sự to lớn. Nhìn còn to hơn cả cây đàn piano. Mái tóc người này bạc trắng, nhưng khuôn mặt lại

trẻ trung. Bàn tay mũm mĩm uyển chuyển lướt nhanh trên những phím đàn tựa như có phép thuật.

Bản diễn tấu của người phụ nữ đã chiếm trọn trái tim của Hibiki.

Ôi, mình muốn chơi giỏi được như thế này! Biểu diễn được thế này mới thích chứ!

Trong lúc Hibiki còn đang mải mê suy nghĩ, bản nhạc đã kết thúc. Người phụ nữ mẫn nguyện nhấc tay khỏi phím đàn, nhìn về phía cậu bé.

“Úi chà, thánh giả đã đến đây ư?”

Người phụ nữ này nói năng lạ lùng quá. Hibiki chẳng biết phải trả lời thế nào, ánh mắt cậu bé lảng đi chỗ khác. Người phụ nữ mỉm cười.

“Có người nghe ta chơi nhạc thế này, ta vui lắm. Cây đàn piano này cũng vậy, đúng là không còn gì phải hối tiếc nữa rồi.”

“Cây, cây đàn piano này là của cô ạ?”

“Không đâu. Một kẻ thô lỗ đã vứt bỏ nó. Nó bị coi là rác quá khổ đấy.”

Đúng là cây đàn piano có vẻ bị hư hỏng nhiều chỗ. Vậy mà người phụ nữ này vẫn có thể chơi nó hay đến thế. Càng nghĩ, cậu bé càng thấy người phụ nữ này không giống người bình thường. Chắc chắn người này là một nghệ sĩ dương cầm đẳng cấp thế giới. Mặc dù cậu chưa từng thấy nghệ sĩ dương cầm mặc kimono bao giờ.

Hibiki còn đang mông lung suy nghĩ thì người phụ nữ đã nhẹ nhàng đóng nắp cây đàn piano lại.

“Tại sao cô lại chơi đàn ở chỗ này vậy ạ?”

“Cây đàn piano này đã gọi ta tới đây.”

“Cây đàn piano này á?”

“Đúng rồi. Nó không thích bị coi là rác. Nó muốn được ai đó chơi thêm một lần cuối. Nó muốn người đó sẽ chơi bản nhạc Mozart mà nó yêu thích. Ta thấy nó thật đáng thương nên đã quyết định chơi một bản.”

Nghe thấy vậy Hibiki hơi bối rối. Cây đàn piano đã gọi người này tới sao? Hay đầu óc người này hơi có vấn đề chăng? Nhưng người phụ nữ này nhất định là một nghệ sĩ dương cầm xuất sắc. Nếu có thể chơi đàn giỏi như người này, chắc chắn cậu sẽ không còn bị thầy Sasaki mắng nữa.

Hibiki bỗng thấy ghen tị với người phụ nữ, khẽ buột miệng thốt lên.

“... Giá mà cháu cũng chơi đàn giỏi được như cô nhỉ.”

Thấy người phụ nữ cứ chăm chăm nhìn mình, Hibiki so vai, miệng lí nhí.

“Cháu cũng đang tập bài này. Nhưng cháu chơi kém lắm. Cháu sợ thầy Sasaki nổi giận nên không muốn đến lớp... Giá mà cháu chơi giỏi được như cô thì hay biết mấy.”

“Cháu bé sẽ làm được đấy.”

Hibiki ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Người phụ nữ nở một nụ cười bí hiểm. Cô lẩm bẩm câu gì đó kiểu như “Không ngờ lại gặp được khách hàng may mắn ở nơi này”, đoạn thò tay vào ống tay áo kimono rồi lấy ra thứ gì đó. Thứ này trông giống một gói khoai tây chiên nhỏ, một mặt gói khoai có kẻ khuôn nhạc. Như thể nó được

cắt ra từ một bản chép nhạc vậy. Phía trên khuôn nhạc ghi dòng chữ màu xanh lục nhạt “Bim bim âm nhạc”.

Hibiki thầm hét lên trong lòng.

Mình muốn thứ này!

Khoảnh khắc nhìn thấy món đồ, cậu bé cảm thấy ruột gan mình nóng bừng bừng. Chưa bao giờ Hibiki thêm muốn thứ gì đến vậy.

Thế rồi người phụ nữ thủ thỉ như hát vào tai Hibiki lúc này còn đang dán mắt vào món đồ.

“Quý khách mà ăn Bim bim âm nhạc này vào sẽ lập tức trở thành bậc thầy âm nhạc. Beniko này chơi được đàn piano như vậy cũng là nhờ ăn nó đấy.”

Thấy người phụ nữ hỏi có muốn thứ đó không, Hibiki gật đầu lia lia. Cậu bé thậm chí không nói nên lời. Người phụ nữ đã chìa sẵn một tay ra.

“Bim bim âm nhạc vị Mozart. Giá chỉ có mười yên thôi. Mua hay không là tùy cháu trai. Thế nào?”

Tất nhiên là Hibiki mua rồi. Cậu bé vội vàng rút ví ra. Vừa hay có đồng mười yên trong đó, Hibiki đưa luôn đồng xu ấy cho người phụ nữ. Người phụ nữ vừa nhìn thấy đồng mười yên đã nhoẻn miệng cười.

“Đồng xu của ngày hôm nay là đồng mười yên của năm Bình Thành thứ mười ba. Quả nhiên cháu trai là vị khách may mắn của ngày hôm nay. Vậy, Bim bim âm nhạc của cháu đây.”

Hibiki gần như giật lấy gói bim bim người phụ nữ đưa cho. Cậu bé cảm thấy lâng lâng vui sướng, cảm giác lên tiên là thế này sao.

Hay quá, hay quá! Nó đã thuộc về mình! Bim bim âm nhạc đã thuộc về mình!

Lúc Hibiki trấn tĩnh lại, cậu bé nhận ra chỉ có mình mình ở đó. Người phụ nữ ấy đã đi rồi ư? Hình như cô ấy còn nói “Bim bim âm nhạc dùng để thưởng thức âm nhạc. Nhớ chú ý đừng khoe khoang quá đà” thì phải. Chẹp, sao cũng được. Trước tiên mình cứ phải ăn thử ngay cái đã.

Hibiki nôn nóng, cứ thế đứng đó bóc luôn gói bim bim. Bên trong là những miếng bim bim màu nâu nhạt có hình ký hiệu âm nhạc như nốt nhạc chẳng hạn. Ngoài ra còn nhiều loại khác như khóa son, nốt móc đơn, nốt trắng, dấu mắt ngỗng.

“Tuyệt quá. Làm đẹp ghê!”

Hibiki thích thú ăn thử một miếng.

“Ngon quá!”

Bim bim chỉ rắc thêm chút muối nhưng ngon bá cháy luôn. Miếng bim bim như đang nhảy nhót trong miệng vậy.

Hibiki không thể dừng lại, cứ đứng đó mà ăn. Càng ăn cậu bé càng thấy hạnh phúc. Ăn xong, Hibiki còn phấn khích đến mức muốn cất tiếng hát vang. Cậu bé không còn thấy sợ gì hết. Giờ thì học đàn cũng là niềm vui.

“Phải rồi. Mình phải đến lớp học đàn thôi.”

Hibiki nhét vỏ gói bim bim rỗng vào cặp sách rồi nhảy chân sáo tới phòng học đàn piano.

Thầy Sasaki đang chờ sẵn trong phòng học vó vẻ mặt dọa người. Vừa nhìn thấy thế, Hibiki bỗng tiu nghỉu mặt mày. Tâm trạng

tươi vui ban nãy bỗng nhiên bị một màu đen che phủ.

“Em đến muộn đấy, Tachibana.”

“Em, em xin lỗi thầy ạ.”

“Thôi khỏi. Ngồi đó đi.”

“V... vâng.”

Hibiki rụt rè ngồi lên ghế piano.

“Rồi. Bắt đầu luyện thang âm nào. Sau đó là bản ‘Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ’ của Mozart. Chơi từ đầu đấy nhé.”

“Vâng.”

Hibiki vừa đặt tay lên phím đàn, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Trong đầu Hibiki bắt ngờ tràn ngập âm nhạc. Rồi những ngón tay của cậu cũng tự động chuyển động theo.

Bản “Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ” khởi đầu một cách hoàn hảo. Thậm chí nghe còn hay hơn cả bản diễn tấu trong CD. Thầy Sasaki há hốc miệng kinh ngạc trước dòng chảy âm thanh đẹp lấp lánh ấy. Ngay đến bản thân Hibiki là người đang chơi đây cũng thấy thăng thốt.

Ồ, mình chơi được này! Mình chơi được rồi! Mặc dù rõ ràng mình chỉ như đang ngồi trước đàn không thôi. Ôi, vui quá! Âm nhạc của Mozart tuyệt thật đấy!

Bản “Hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ” đã kết thúc mà màn trình diễn của Hibiki vẫn chưa dừng ở đó. Hết bản nhạc này tới bản nhạc khác văng vẳng trong tâm trí cậu bé. Trong số đó có cả những bản nhạc cậu chưa nghe bao giờ nhưng Hibiki chẳng buồn bận tâm. Cậu phải biểu đạt hết cảm giác hân hoan, niềm vui sướng này qua cây đàn

piano trước đã.

Cứ như vậy, Hibiki đã chơi không biết bao nhiêu giai điệu. Cuối cùng khi tâm trạng bình tĩnh trở lại, Hibiki mới buông tay khỏi phím đàn.

Cậu bé hít một hơi, quay lưng lại thì đã thấy mấy giáo viên dạy piano ở lớp khác đều đang tụ tập hết sau lưng mình. Ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt, thậm chí có người còn khóc.

Thế rồi, bầu không khí trở nên huyên náo. Thầy Sasaki hét lên đầy phấn khích “Cậu bé này là một thiên tài! Thế giới cần biết đến em ấy ngay!” rồi đi gọi điện thoại báo cho mẹ Hibiki biết.

Kể từ hôm đó, ngày nào Hibiki cũng bận rộn từ sáng đến tối. Nào là chơi đàn piano cho giáo viên nhạc viện và những nhạc sĩ nước ngoài nổi tiếng nghe, nào trả lời phỏng vấn truyền hình, tạp chí. Tiếng đàn piano của Hibiki luôn thành công vang dội mọi lúc mọi nơi.

Trong chớp mắt, Hibiki đã trở thành người nổi tiếng. Cậu bé cảm thấy thật tuyệt. Mọi người đều ca ngợi Hibiki là “Thần đồng piano” hoặc “Nghệ sĩ dương cầm thiếu niên thiên tài”. Hibiki cũng dần nghĩ rằng “Mình thực sự là thiên tài.” Cậu bé không luyện tập nữa. Vì tập luyện cũng có ích gì đâu, Hibiki cứ ngồi trước piano là ngón tay sẽ tự động di chuyển, và màn trình diễn của Hibiki sẽ luôn xuất sắc.

Không lâu sau, Hibiki nhận được lời mời tham dự một cuộc thi lớn. Cuộc thi này nhằm tìm ra người sẽ chơi được bản nhạc ban giám khảo chỉ định sẵn một cách hoàn hảo nhất trong cùng thời gian luyện tập ngắn ngủi.

Chắc chắn nếu chiến thắng ở cuộc thi này, mình sẽ lại càng nổi

tiếng hơn. Họ chọn bản nhạc nào mà chẳng được. Mình đã ăn Bim bim âm nhạc rồi còn lo gì nữa.

Hibiki tràn đầy tự tin, thản nhiên đồng ý.

Một tuần trước khi cuộc thi diễn ra, nhạc phổ của bản nhạc chỉ định được gửi tới cho Hibiki, nhưng cậu bé còn chẳng thèm ngó đến.

Rồi ngày diễn ra cuộc thi cũng tới. Hội trường là một phòng hòa nhạc lớn đã được đặt trước. Khán phòng kín hết chỗ vì mọi người nghe tin thiên tài thiếu niên sẽ biểu diễn. Máy quay của đài truyền hình ở khắp mọi nơi.

Cuối cùng cũng tới lượt Hibiki. Cậu bé ưỡn ngực bước ra sân khấu. Một tràng pháo tay thán phục không ngớt vang lên. Mọi người có vẻ rất mong đợi màn trình diễn của Hibiki. Nhìn thấy vậy, cậu bé khẽ nhếch mép cười. Mình sẽ biểu diễn thật xuất sắc, khiến tất cả phải kinh ngạc.

Cậu ngồi xuống trước cây đàn piano và nhìn vào bản nhạc. Là bản Fantasia của Schumann. Đây là bản nhạc ngay cả người trưởng thành cũng khó có thể chơi thành thạo. Từng nốt nhạc bay bổng một cách phức tạp. Hibiki không đọc được dù chỉ một chút.

Nhưng mà chẳng sao. Những ngón tay của mình sẽ tự di chuyển thôi. Chúng sẽ làm tốt giống như mọi lần.

Hibiki hít một hơi dài, chờ đợi âm nhạc vang lên trong đầu và ngón tay cử động.

Vậy mà cậu bé chờ mãi, chờ mãi, những ngón tay vẫn không chịu nhúc nhích. Cũng không thấy cảm giác âm nhạc tuôn trào gì cả.

Chờ mãi không thấy Hibiki biểu diễn, khán giả bắt đầu xì xào bàn tán. Hibiki thấy toàn thân đang túa mồ hôi lạnh.

Tại sao! Tại sao tay lại không chịu cử động thế này? Làm ơn chơi đàn thuần thục như mọi lần đi mà!

Nhưng cho dù trong thâm tâm Hibiki có mắng nhiếc thế nào đi nữa, những ngón tay vẫn cứ ì ra đấy. Đến nước này rồi Hibiki phải tự chơi thôi. Nhưng bản nhạc phổ quá khó, cậu bé không tài nào đọc được.

Hibiki bắt đầu thấy khó chịu trong người. Đầu óc rồi bụng dạ cậu rối tung rối mù. Cuối cùng, Hibiki đá bay ghế đi, chạy khỏi sân khấu. Cậu bé cầm đầu bỏ chạy về phòng chờ. Hibiki khóa trái cửa, khi chỉ còn lại một mình, cậu lấy hai tay ôm đầu.

“Tại sao lại như vậy chứ! Tại sao!”

Chẳng lẽ Bim bim âm nhạc hết tác dụng rồi sao? Nếu đúng thế thì thời điểm quá tệ hại luôn ấy. Chỉ ít cũng phải cố gắng cho qua hết ngày hôm nay chứ. Đúng rồi! Vỗ bim bim! Mình vẫn nhét nó trong cặp. Biết đâu còn sót lại mấy mảnh vụn thì sao. Không biết liệu chúng có đem lại chút hiệu quả nào không nhỉ?

Như người sắp chết đuối vớ được cành củi khô, Hibiki lục tìm cặp sách của mình. Cậu bé tìm được ngay vỏ gói Bim bim âm nhạc nhưng bên trong lại rỗng không. Đến những mảnh vụn bim bim cũng không còn.

Không được bỏ cuộc! Đã thế mình sẽ tìm ra công ty sản xuất món bim bim này rồi đặt hàng nhờ họ chuyển đến một gói giống hệt là được. Nhất định mình sẽ làm được. Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi.

Hibiki run rẩy lật mặt sau vỏ gói bim bim lên, tìm xem trên đó có ghi số điện thoại của công ty sản xuất không.

Không có số điện thoại nào cả. Thay vào đó chỉ có những dòng chữ sau:

Bim bim âm nhạc. Bim bim này phù hợp với những người muốn dễ dàng trở thành nhạc sĩ. Ăn món này vào, ai cũng có thể trở thành thiên tài âm nhạc. Vị của bim bim cũng rất đa dạng, nào là Mozart, Rossini, Bach, Schubert, Tchaikovsky; bạn có thể tùy ý chọn nhà soạn nhạc mình yêu thích. Chú ý khi sử dụng: Mỗi gói Bim bim âm nhạc chỉ dành cho một nhà soạn nhạc. Bạn có thể diễn tấu hoàn hảo những bản nhạc của nhà soạn nhạc ấy nhưng không thể diễn tấu những bản nhạc của nhà soạn nhạc khác. Gói này là vị Mozart.

Hibiki ngồi phịch xuống sàn nhà. Tay cậu run bần bật. Trong đầu cậu là một mớ âm thanh hỗn độn.

“Vị Mozart... Mozart... Thảo nào mình không thể biểu diễn được... bản nhạc của Schumann...”

Hibiki bàng hoàng, cậu bé bắt đầu nghe thấy tiếng trò chuyện nhộn nhạo bên ngoài phòng. Ai đó đập cửa dồn dập.

“Cậu Tachibana! Hãy mở cửa đi!”

“Hibiki! Con ở trong đó đúng không? Mẹ đây mà!”

“Chuyện này là sao, thưa thầy? Chẳng lẽ một thiếu niên thiên tài lại bị căng thẳng trước sân khấu thế này sao?”

“Này! Lúc này là lúc nào rồi, mọi người thôi đi! Ai đó đuổi hết đám phóng viên này đi giúp tôi!”

“Hibiki, không sao đâu. Ra ngoài đi nào!”

Hibiki một mình run rẩy giữa những âm thanh huyền ảo càng lúc càng lớn. Cậu nhớ lại lời người phụ nữ đã bán cho cậu gói Bim

bim âm nhạc này.

“Bim bim âm nhạc dùng để thưởng thức âm nhạc. Nhớ chú ý đừng khoe khoang quá đà.”

Rốt cuộc Hibiki đã hiểu ý nghĩa câu nói ấy. Ra là vậy. Mình không thể sử dụng năng lực của Bim bim âm nhạc để trở nên nổi tiếng được. Không thể không nỗ lực, cố gắng gì mà đòi đứng ngang hàng với những con người đang ngày đêm miệt mài luyện tập bằng chính thực lực của họ. Hibiki đã định chiến thắng cuộc thi một cách gian lận. Trời ơi, tại sao mình lại ngu ngốc như thế chứ!

Hibiki hối hận muốn chết.

“Xin lỗi mọi người. Xin lỗi mọi người.”

Thế nhưng dù Hibiki có xin lỗi bao nhiêu, hối hận bao nhiêu, đám đông ồn ào bên ngoài vẫn cứ chỉ ầm ĩ hơn. Nghe có người nói “Mang chìa khóa dự phòng tới đây!” Hibiki lại càng thấy như đang bị dồn vào chân tường.

Không được. Giờ mình chẳng muốn gặp ai hết. Mình không muốn ai nhìn thấy mặt mình cả. Nhưng mình cũng không thể chạy trốn được... Ai đó làm ơn giúp tôi! Giúp tôi với!

Đúng lúc đó, bên ngoài bỗng nhiên yên ắng hẳn. Chỉ trong tích tắc, hàng loạt tiếng ồn đã biến mất. Tựa hồ mọi âm thanh đều đã biến mất khỏi thế giới vậy.

Có chuyện gì vậy nhỉ? Sao lại đột ngột yên tĩnh thế này?

Hibiki còn đang sợ hãi, bỗng nắm cửa xoay cái cạch, cánh cửa mở ra.

Người đang chậm rãi bước vào là một phụ nữ to lớn mặc bộ

kimono màu tím đỏ với mái tóc bạc phơ. Chính người này đã bán Bim bim âm nhạc cho Hibiki.

Hibiki không thốt nên lời trước sự xuất hiện của người mà cậu bé không hề ngờ tới. Đã thế nhìn kỹ phía sau người phụ nữ, bên ngoài phòng chờ, đám đông huyền náo đã lẫn ra ngất hết cả. Mẹ cậu, nhân viên phòng hòa nhạc, người của đài truyền hình, tất cả đều nhắm mắt nằm gục trên sàn.

Người phụ nữ bắt chuyện một cách thân thiện để trấn an Hibiki.

“Không sao đâu. Họ chỉ ngủ thiếp đi một lát thôi. Đừng lo.”

Người phụ nữ mỉm cười rồi cúi đầu nhìn Hibiki với nét mặt nghiêm nghị.

“Rất xin lỗi vì đã làm phiền cháu trai nhé. Thực ta, hôm trước ta đã đưa nhầm Bim bim âm nhạc cho cháu. Thế nào mà ta lại đưa gói hết hạn sử dụng cho cháu chứ. Đây hoàn toàn là lỗi của ta. Ta đã làm một việc thật kinh khủng. Hãy tha lỗi cho ta nhé.”

Người phụ nữ nói lời xin lỗi rồi mở bọc vải đang cầm trên tay ra. Hibiki sửng người. Bên trong bọc vải có tận mấy gói Bim bim âm nhạc lận.

“Ta mang cái này đến để tạ lỗi. Ngoài vị Mozart còn có vị Beethoven, Bach, Rossini, Brahms nữa. Tất nhiên có cả vị Schumann luôn.”

“Schumann...”

“Đúng vậy. Cháu hãy chọn một gói bất kỳ. Tất nhiên là miễn phí.”

Hibiki vươn tay theo phản xạ. Cậu khao khát gói Bim bim âm nhạc vị Schumann hơn tất cả mọi thứ. Chỉ cần có nó, cậu sẽ vượt

qua cơn khủng hoảng này. Chỉ cần có nó.

Nhưng nếu thế, mọi thứ sẽ tái diễn. Không được... mình không được phép làm thế này nữa.

Người phụ nữ chăm chú quan sát Hibiki đang cúi gằm mặt xuống, khẽ cười.

“Có vẻ cháu trai lại muốn thứ khác rồi nhỉ. Cháu muốn gì nào? Hãy nói cho ta biết. Hay để ta, Beniko thề với danh nghĩa bà chủ của Thiên đường tiền xu, sẽ biến mong ước của cháu thành sự thực?”

“Cháu... muốn quay lại.”

“Sao cơ?”

“Cháu muốn quay lại. Quay lại quãng thời gian trước khi ăn Bim bim âm nhạc. Nếu không ăn Bim bim âm nhạc thì chuyện này đã chẳng xảy ra. Thế nên cháu muốn quay lại.”

Nhưng chắc chắn là không được đâu.

Hibiki ôm mặt khóc nức nở. Người phụ nữ gật gù nhìn cậu.

“Nếu vậy, cháu thấy thứ này thế nào?”

Người phụ nữ chìa một vật nhỏ hình vuông về phía Hibiki. Nó được gói trong lớp giấy màu xanh nước biển nhạt.

“Đây là Kẹo cao su tẩy xóa. Nhai kẹo này rồi, tất cả quãng thời gian đã trôi qua hay những việc đã xảy ra đều sẽ được xóa sạch hết. Cháu hãy nhận lấy đi. Kìa, đừng ngại. Ngay cả thứ này cháu trai cũng không nhận thì Beniko ta sẽ áy náy lắm.”

Hibiki rút rờ nhận lấy viên kẹo cao su. Viên kẹo trông rất đổi bình thường, giống như bao viên kẹo cao su khác. Nhưng nó lại là thứ

người phụ nữ bí ẩn này cho cậu. Nhất định nó sẽ có công dụng nào đó.

Hibiki hít một hơi thật sâu rồi cho viên kẹo cao su vào miệng. Kẹo có vị bạc hà mát lạnh. Hibiki cắn một miếng, bong bóng phát ra như sủi bọt. Hibiki vừa nhai kẹo vừa thành tâm cầu nguyện.

Tôi muốn quay lại quãng thời gian trước khi ăn Bim bim âm nhạc. Tôi muốn quay lại. Tôi muốn quay lại.

Đầu óc Hibiki dần trở nên trắng xóa. Dường như Kẹo cao su tẩy xóa đang xóa đi vô số ký ức của cậu bé rồi.

Ôi, gì thế nhỉ? Mình... không biết gì hết.

* * *

Đến khi định thần lại, Hibiki nhận ra mình đang đứng trước con hẻm nhỏ.

“Hừm, sao mình lại ở đây nhỉ?”

Hibiki có cảm giác như mình vừa đứng đó vừa nằm mơ vậy. Giác mơ ấy rất dài nhưng Hibiki tuyệt nhiên không thể nhớ ra.

“A! Chết rồi. Giờ học piano của mình!”

Mình mà đến muộn kiểu gì cũng bị thầy Sasaki quạt cho một trận mất thôi. Hibiki vừa rảo bước vừa thấy có gì đó là lạ.

Sao thế nhỉ? Mình không thấy ghét đi học như mọi lần. Phải chăng mình đã trải qua chuyện gì đó khủng khiếp hơn cả việc bị thầy mắng ư? Nhưng chuyện khủng khiếp đó là gì nhỉ?

Hibiki vừa nghiêng đầu thắc mắc vừa rảo bước tới lớp học đàn piano.

* * *

Tachibana Hibiki. Mười tuổi. Cậu bé có đồng mười yên của năm
Bình Thành thứ mười ba.

Menko^[4] trả đũa

A!

Vô tình đưa mắt nhìn sang bên phải, Daiki như nín thở.

Bên kia đường có một người phụ nữ đang đi bộ. Người phụ nữ ấy cao ráo, thân hình to lớn. Mái tóc người này bạc trắng nhưng khuôn mặt đầy đặn trẻ trung, không có lấy một nếp nhăn. Người phụ nữ mặc bộ kimono màu tím đỏ họa tiết đồng xu cổ, cầm chiếc túi xách lớn, nhàn nhã tản bộ.

Kia rồi!

Mắt Daiki sáng rực lên.

Daiki vốn là nhân viên của một văn phòng thám tử nhỏ. Gọi là văn phòng thám tử nhưng hề có người nhờ thì việc gì công ty gã cũng làm. Nào là tiêu diệt tổ ong bắp cày, tìm mèo thất lạc, mở khóa két sắt của người bà quá cố. Cũng chẳng khác văn phòng đa năng là mấy.

Và từ cách đây một tháng, gã đang tìm người. Khách hàng là một cậu thanh niên tên Kitajima. Cậu ta đeo khẩu trang che mặt nhưng chỉ cần nhìn lướt, Daiki đã biết cậu ta là típ người khó ưa. Kiêu người kiêu căng, hay khinh thường người khác. Nhưng khách hàng là thượng đế. Daiki quyết định sẽ lịch sự lắng nghe câu chuyện của cậu ta.

“Tôi cần tìm người.”

Kitajima hất hàm nói.

“Người phụ nữ này kinh doanh một tiệm bánh kẹo dơ dáy tên Thiên đường tiền xu. Tôi không rõ tên cô ta là gì. Một bà cô. Mặt có vẻ trẻ trung nhưng tóc bạc trắng. Thân hình to lớn đồ sộ. To hơn cả anh đấy, lại còn béo nữa. Ngoài ra chắc chắn cô ta hay mặc kimono. Lần tôi gặp cô ta mặc bộ kimono đỏ tím hoa văn đồng xu cổ.”

“Anh có thể cho tôi biết thông tin chi tiết hơn được không?”

“Sao hả? Bằng đó vẫn chưa đủ hay sao?”

Kitajima rướn người về trước, mắt nhìn chòng chọc.

“Tôi nghĩ vậy là đủ rồi đấy. Anh cứ gặp là biết. Người phụ nữ này nhìn một lần sẽ nhận ra ngay. Nổi bật luôn. Cứ tìm cho tôi đi. Mất bao lâu cũng được. Phải tìm bằng được chỗ cô ta ở cho tôi. Không thì tìm điểm yếu của cô ta cũng được. Tôi sẽ trả tiền.”

Từ ánh mắt đến giọng nói của Kitajima đều tràn ngập hận thù.

Daiki chỉ biết than thầm. Tên này hẳn là lưu manh rồi. Chắc chắn hẳn định giở trò xấu xa với người phụ nữ kia. Có điều nói gì thì nói đây vẫn là công việc của Daiki. Gã đành phải nhận lời.

Suốt một tháng sau đó, Daiki đi điều tra nghe ngóng khắp nơi.

Một người phụ nữ cao hơn cả đàn ông, tạng người to lớn, tóc bạc. Nếu đúng như những gì Kitajima nói thì kiểu người này rất hiếm. Nhất định người nào gặp qua sẽ nhớ ngay. Daiki cũng biết cả tên cửa hàng rồi. Chắc sẽ chẳng khó khăn gì đâu. Gã đã nghĩ vậy nhưng... cuộc tìm kiếm lại chìm trong vô vọng.

“Tôi chưa từng gặp người phụ nữ nào như vậy.”

“Ở đây chẳng có tiệm bánh kẹo nào tên Thiên đường tiền xu cả.”

Daiki hỏi ai cũng chỉ nhận được câu trả lời như vậy.

Ngày qua ngày, mỗi lúc Daiki lại nôn nóng hơn. Sao không tìm được? Tại sao chẳng có lấy một manh mối nào? Những bức email và những cú điện thoại giận dữ “Vẫn chưa tìm thấy à!” tới tấp của Kitajima thực sự khiến Daiki suy sụp tinh thần.

Chẳng thế mà, khi bắt gặp người phụ nữ hoàn toàn khớp với những điều kiện đó, Daiki chỉ thiếu nước nhảy cẫng lên vì phấn khích và vui mừng.

Đúng rồi. Đúng người phụ nữ đó rồi, không thể lẫn đi đâu được.

Daiki lập tức bám theo. Người phụ nữ cứ thế đi một mạch không dừng. Chị ta đi rất thong thả nhưng lại không giống tản bộ mà trông như đang đi tới nơi nào đó thì đúng hơn.

Chị ta đang đi về nhà sao? Hay là đi đến tiệm Thiên đường tiền xu? Hoặc cũng có thể chị ta đang phải đi tới đâu đó vì có việc hệ trọng.

Daiki thận trọng bám theo.

Cuối cùng chị ta ghé vào một siêu thị. Một siêu thị bình thường như bao nhiêu siêu thị khác.

“Ra là đi mua đồ à?”

Daiki cũng đi vào theo.

Chị ta đang đứng ở trong góc quầy thu ngân. Hình như người này vào đây không phải để mua đồ.

Daiki cố gắng tiến lại gần người phụ nữ một cách tự nhiên nhất có thể.

Chị ta đang đứng trước một máy bán đồ chơi. Trông nó giống y máy bán hàng tự động cỡ nhỏ vậy. Trong hộp kính có vô số quả cầu nhỏ, chỉ cần cho tiền xu vào và quay cần gạt, những quả cầu chứa đồ chơi, thẻ, bánh kẹo sẽ rơi ra ngoài.

Daiki lén lút quan sát thì thấy người phụ nữ nhấc nắp hộp kính lên, lấy thứ gì đó từ túi xách bỏ vào bên trong. Hóa ra chị ta đang cho thêm quả cầu đồ chơi vào máy.

Khi hộp kính đã đầy, chị ta đóng nắp lại. Sau đó, quay ra nhìn Daiki.

Người phụ nữ nở nụ cười bí hiểm như muốn nói với Daiki, “Ta biết hết cả đấy”.

Người này biết gã đang nhìn mình!

Daiki giật bản mình. Gã định lờ đi song không tài nào rời mắt sang chỗ khác được.

Người phụ nữ đi về phía Daiki đang đứng như trời trồng. Rồi lúc đi ngang qua gã, chị ta khẽ cất tiếng thì thầm.

“Đây là máy bán đồ chơi trứ danh của tiệm Thiên đường tiền xu đấy. Hy vọng nó sẽ giúp ích được cho quý khách, vị khách may mắn của ngày hôm nay.”

Giọng nói chị ta ngọt ngào mà thâm thúy.

Thân thể bất động của Daiki cuối cùng cũng trở lại bình thường. Gã quay lại nhìn thì không thấy bóng dáng người phụ nữ đâu nữa. Daiki hối hả chạy ra khỏi siêu thị tìm nhưng vô ích. Gã đã hoàn toàn mất dấu người phụ nữ kia.

“Chết tiệt!”

Daiki buột miệng chửi thề. Sao gã có thể sơ suất như vậy được chứ.

Bực bội với chính mình, Daiki quay lại siêu thị. Gã tò mò về chiếc máy bán đồ chơi mà người phụ nữ ấy chạm vào.

Chiếc máy bán đồ chơi nằm lơ lửng ở góc siêu thị. Trên hộp kính có ghi dòng chữ khổ lớn “Máy bán đồ chơi hữu dụng. Xin dành tặng những món đồ chơi hữu dụng này cho quý khách đang cần. Hãy vui vẻ chờ đón xem thứ gì sẽ rơi ra. Thiên đường tiền xu hân hạnh mang tới cho quý khách sản phẩm cao cấp này. Hôm nay giá mỗi lần quay là một trăm yên.” Đột nhiên Daiki muốn thử chơi xem sao. Gã rất muốn sở hữu những món đồ chơi hữu dụng này. Cứ như thể gã vừa quay lại làm trẻ con vậy. Ngay cả việc để mất dấu người phụ nữ kia gã cũng quên mất tiêu rồi.

Daiki vội lấy đồng một trăm yên từ trong ví ra. Thế nhưng, gã không thể nhét đồng một trăm yên này vào máy được. Như thể chiếc máy bán đồ chơi đang từ chối đồng xu của gã vậy.

Cực chẳng đã, gã đành cho đồng một trăm yên khác vào. Lần này thì đồng xu chui tọt vào trong luôn.

Một giọng nói ngọt như mía lùi phát ra từ chiếc máy bán đồ chơi.

“Xin chúc mừng. Chúng tôi xin nhận đồng xu của ngày hôm nay, đồng một trăm yên của năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi hai. Mời quý khách quay cần gạt.”

Daiki hồi hộp quay cần gạt.

Lách cách.

Một hộp cầu rơi ra cùng một tiếng động lớn. Trông nó chẳng

khác nào một quả bóng lớn.

Trong này có thứ mình muốn!

Daiki tách quả cầu làm đôi. Bên trong là mười tám giấy dày dặn tròn xoe. Ra là những tấm thẻ Menko.

Menko là trò chơi vô cùng đơn giản. Chỉ cần đập tấm thẻ Menko của mình lên tấm thẻ Menko của đối phương đang ở sẵn dưới mặt đất. Nếu lật được thẻ của đối phương lên thì tấm thẻ đó sẽ thuộc về mình. Thắng thua được phân định rạch ròi dựa trên việc lấy hay bị lấy thẻ, nên trò này mang tính giải trí rất cao.

Hồi nhỏ Daiki cũng hay chơi trò này. Mỗi lần bị đối thủ cướp mất tấm thẻ yêu thích, Daiki lại ra sức luyện tập để giành lại. Daiki thực sự ngạc nhiên vì giờ mà người ta vẫn còn sản xuất mấy cái thẻ này.

Có điều mấy tấm thẻ Menko này hơi khác. Bình thường thẻ sẽ có nhiều họa tiết hoặc hình ảnh của mấy vị anh hùng nhưng trong số mười tám thẻ này, có đến chín tấm trắng xóa. Chỉ duy nhất một tấm có vẽ hình. Đặc biệt lại là hình vẽ một ác quỷ với khuôn mặt đáng sợ.

Daiki nhìn kỹ hơn thì thấy một tờ giấy giống như hướng dẫn sử dụng được gấp gọn bên trong. Tờ giấy có ghi:

Ây dà ây dà, bạn đã quay trúng món đồ này chứng tỏ bạn đang gặp rất nhiều áp lực phải không? Có phải bạn đang bị một kẻ đáng ghét nào đó làm phiền? Và bạn rất muốn cho hắn một bài học? Vậy hãy cứ để thẻ Menko ra tay giúp bạn. Cách làm rất đơn giản. Trước tiên, viết họ tên của kẻ mà bạn muốn trả đũa lên một tấm thẻ trắng. Sau đó dùng tấm thẻ ác quỷ đánh lật nó lên. Và thế là, bạn đã trả đũa thành công!

Daiki đọc đi đọc lại tờ hướng dẫn sử dụng.

Dùng mỗi thẻ Menko này mà trả thù được kẻ mình ghét ư? Có thật không vậy? Không không, chẳng có lẽ nào.

Bụng nghĩ vậy nhưng chẳng hiểu sao Daiki không nỡ vứt bỏ đồng thẻ. Máy tám thẻ Menko trả đũa này sở hữu sức hút vô cùng lạ kỳ, khiến trái tim Daiki lưu luyến không rời.

Cuối cùng, Daiki bỏ mấy tám thẻ vào túi. Khi nào muốn giải khuây, gã sẽ chơi thử.

Vừa ra khỏi siêu thị, điện thoại của Daiki bất ngờ đổ chuông. Gã nghe máy, người gọi là Kitajima.

“Tôi, Kitajima đây. Sao rồi? Việc điều tra ấy? Anh tìm thấy cô ta rồi chứ?”

“À, chưa, à, vâng. Việc đó, chẳng là, tôi đã tìm thấy người giống như mô tả, nhưng chưa xác định được nơi ở và địa chỉ cửa hàng.”

“Ý anh là sao? Tìm thấy rồi mà lại chưa xác định được là sao? Có phải anh để mất dấu cô ta không? Hả? Chắc chắn là thế rồi!”

Sau đó, Daiki bị Kitajima mắng như tát nước vào mặt.

“Mày đùa tao đấy à! Tao là khách hàng đấy! Tao trả tiền cơ mà! Tìm ngay cho tao chỗ ở của mụ kia! Đồ vô dụng!”

Điện thoại ngắt cái rụp.

Daiki tức điên lên được. Gã giận tới nỗi trước mắt toàn một màu đỏ.

Hôm đó, ngay cả khi về tới nhà rồi, cơn giận của gã vẫn không nguôi.

Cũng chẳng phải gã chưa từng bị khách hàng mắng nhiếc. Nhưng tên Kitajima này khiến gã không thể chịu nổi. Có lẽ bởi vì gã

cảm nhận quá rõ ràng ác ý của hắn.

Tên Kitajima đó là kẻ xấu. Chắc chắn hắn muốn biết chỗ ở của người phụ nữ kia để hại chị ta đây mà. Khốn kiếp! Gã không thèm nghe lời tên khốn đó nữa. Tôi có phải thằng ngốc đâu. Hắn nghĩ hắn là ai! A, thật muốn cho hắn biết tay quá!

Gã bèn chồn bước qua bước lại khắp phòng. Bất chợt, gã nhớ đến Menko trả đũa.

Đúng rồi! Phải dùng nó xem sao! Chắc cũng chẳng có tác dụng gì đâu, nhưng chí ít tâm trạng mình sẽ khá hơn!

Daiki vội vàng lấy Menko trả đũa ra, viết chữ “Kitajima” lên một tấm Menko trắng. Tiếp đó, gã đặt tấm thẻ lên sàn nhà, rồi mới cầm tấm Menko vẽ hình ác quỷ.

Được rồi, mình sẽ trả thù tên Kitajima bằng thứ này.

Daiki dùng hết sức bình sinh đập tấm Menko ác quỷ xuống sàn.

Phải đến hai mươi năm rồi gã mới lại chơi Menko, nhưng gã vẫn nhớ bí quyết chơi trò này.

Phật!

Tấm Menko trắng bị lật lên chỉ với một lần đập. Khoảnh khắc đó, Daiki như nghe thấy một tiếng cười lớn.

Daiki nhìn tấm Menko lật ngửa tựa hồ vừa tỉnh cơn mê. Gã cảm thấy sảng khoái vô cùng. Cơn giận lúc nãy đã bay biến đi đâu hết.

“Menko giải tỏa xì trét tốt thật đấy!”

Vừa lẩm bẩm, Daiki vừa thu dọn đồng Menko, sau đó đi tắm. Tắm xong, gã vừa uống bia vừa xem tivi.

Đúng lúc đó trên bản tin, một nữ phát thanh viên xinh đẹp bắt

đầu đưa tin.

“Tin chúng tôi vừa nhận được. Anh Kitajima Noriyuki, nhà tạo mẫu tóc lồi cuốn từng khuấy đảo cộng đồng một thời. Tuy nhiên, chắc hẳn nhiều người còn nhớ sau khi hành vi ăn cắp mẫu tóc của học trò và chặt chém khách hàng của anh ta bị phát giác, người này đã từ một nhà tạo mẫu tóc lồi cuốn biến thành nhà tạo mẫu tóc lừa đảo người người khinh miệt. Anh Kitajima vừa mới gặp tai nạn giao thông.”

Bức ảnh người thanh niên chình ình giữa màn hình. Daiki dán mắt vào bức ảnh ấy.

Đôi mắt này. Không thể nhầm được. Chính là tên Kitajima.

Daiki bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Có lẽ nào Menko trả đũa đã thực sự phát huy tác dụng? Vậy là tại mình dùng Menko nên hắn mới chết sao? Nếu vậy thì phải làm thế nào bây giờ!

Gã còn đang mông lung suy nghĩ vậy thì nữ phát thanh viên tiếp tục nói.

“Theo lời nhân chứng kể lại, chiếc xe chở anh Kitajima đột nhiên lạng khỏi đường, tăng tốc và đâm vào một bồn hoa nên bị lật ngửa. May mắn là chiếc xe đã không đâm vào ai khác, bản thân anh Kitajima cũng không bị thương gì nghiêm trọng. Tuy nhiên, anh Kitajima liên tục nói những lời khó hiểu như ‘Tại mẹ ta! Tại con mẹ ở tiệm bánh kẹo đó! Chính bánh kẹo của mẹ đã khiến ta thành ra thế này!’”

Tivi chuyển sang mục quảng cáo, nhưng tâm trí Daiki đã chẳng còn ở đó nữa rồi.

Đúng là Menko trả đũa rồi. Chính nó đã gây nên chuyện này.

Chẳng may mà sử dụng thứ đó sai cách, không biết hậu quả sẽ khủng khiếp thế nào. Phải vứt nó ngay thôi. Mà không, nên đốt đi thì hơn.

Daiki lập tức đi lấy bột lửa.

Trong lúc đó, một người khác cũng đang xem bản tin ấy qua một chiếc tivi nhỏ nhắn cũ kỹ. Mái tóc bạc trắng được búi cao. Đôi môi đỏ chót cùng khuôn mặt đầy đặn. Bộ kimono màu đỏ tím vận trên thân hình đồ sộ. Người đấy chính là Beniko, bà chủ tiệm Thiên đường tiền xu.

Beniko cười đắc ý khi nhìn thấy ảnh Kitajima trên tivi.

“Ài chà, tưởng ai hóa ra là vị khách đã mua Kẹo viên quyền rũ lúc trước đây mà... Ra là vậy. Gần đây mình còn cứ có cảm giác bị ai đó theo dõi, thì ra là người này. Tự mình chuốc lấy xui xẻo thôi. Ha ha ha. Muốn trả đũa ta thì cứ coi chừng đấy. Tất cả bánh kẹo của Thiên đường tiền xu đều là đồng minh của Beniko này. Ta sẽ không thua trước kẻ thù hằn và căm ghét vật vãnh như thế đâu.”

Beniko vừa cười vừa tắt phụt tivi.

* * *

Hasegawa Daiki. Bốn mươi hai tuổi. Người đàn ông có đồng một trăm yên của năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi hai.

Trà hiếu khách

Midori sống độc thân. Chị sống một mình từ lâu lắm rồi. Chị vốn nghĩ ở một mình tha hồ thoải mái nhưng thỉnh thoảng, có những lúc chị cũng thấy buồn.

Buồn thật. Buồn thật. Trong căn phòng trống trải không người, có những khi chị buồn đến chết đi được. Giá như có ai đó ở đây. Chỉ cần có ai đó ở bên là chị mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng chẳng có ai cả. Những lúc như vậy, chị lại ra ngoài mua sắm, dùng bữa ở nhà hàng sang trọng hoặc đi xem hòa nhạc cho khuây khỏa.

“Thấy chưa, sống độc thân hay mà. Chồng con vào rồi làm sao có thể mua sắm đồ đạc cho bản thân hay ăn một bữa trưa sang chảnh thế này chứ.”

Midori vẫn tự an ủi mình như vậy đấy.

Chuyện xảy ra vào một ngày Chủ nhật nọ. Hôm đó Midori thấy buồn bã hơn hẳn mọi khi.

“Phải đi mua sắm thôi.”

Midori tới trung tâm mua sắm yêu thích và bắt gặp ngay một chiếc khăn trải bàn tuyệt đẹp ở cửa hàng đầu tiên chị ghé vào. Tấm khăn thêu những bông hoa violet xinh xắn trên nền màu kem lọt vào mắt xanh của Midori ngay từ cái nhìn đầu tiên. Chị mua nó liền tay.

Ở cửa hàng bán đồ tạp hóa nhập khẩu Midori ghé vào sau đó,

chị lại tìm được một bộ ấm trà cực kỳ hoàn hảo. Những dây thường xuân trang trí màu xanh ánh vàng lồng lẫٰy thướt tha uốn lượn trên ấm và những tách trà. Kích cỡ và cả hình dáng bộ ấm cũng vừa như in với sở thích của Midori. Tất nhiên Midori cũng mua bộ ấm chén ấy.

Không ngờ lại tìm thấy nhiều món đồ tuyệt vời như vậy. Ngày hôm nay thật là may mắn. Mua được khăn trải bàn lại thêm ấm chén, có lẽ nào...

Lòng khắp khởi hy vọng, Midori quyết định tới Verde, tiệm bánh ngọt khoái khẩu của chị.

Tới trước cửa hàng, Midori hít một hơi thật sâu. Thật ra chủ tiệm bánh này là bạn cùng lớp với chị hồi tiểu học. Cậu ta tên Yamamoto Akira. Mặt cậu ta thô kệch nên mọi người thường gọi cậu là Gocchi.

Midori rất ngại anh chàng Gocchi này. Hồi nhỏ, cậu ta suốt ngày trêu chọc khiến chị phát khóc. Thành ra lúc Gocchi chuyển trường hồi đầu cấp hai, chị vui mừng khôn tả.

Chị đã nghĩ sẽ không bao giờ phải gặp lại cậu ta nữa. Vậy mà họ lại tái ngộ sau mười năm. Chỉ vừa nhìn qua chị đã nhận ra cậu ta ngay. Chẳng những thế, giờ cậu ta còn là chủ một tiệm bánh ngon trứ danh. Cuộc đời đúng là chẳng biết thế nào mà lần, Midori thờ dài.

May mắn là cậu ta hình như không nhận ra Midori. Có lẽ cậu ta chỉ nghĩ chị là một vị khách đam mê bánh ngọt bình thường, thành ra Midori cũng thấy an tâm phần nào.

Được rồi, không có gì phải sợ cả. Midori mở cánh cửa.

“Xin chào.”

“Kính chào quý khách!”

Gocchi mỉm cười rất tươi. Hừm, trông bộ mặt tươi cười đó kìa. Người đâu mà vô tâm vô tính, đến đưa bạn cùng lớp hồi xưa mình thường xuyên bắt nạt cũng không nhớ nổi. Midori rửa thầm trong bụng. Bánh mà không thuộc loại hảo hạng thì nhất định chị chẳng thèm đặt chân tới cửa hàng này đâu.

Vừa nghĩ, Midori vừa ngó vào quầy trưng bày. Đúng là kỳ tích, món bánh kem trứ danh lúc nào cũng bán sạch bay hôm nay lại còn một chiếc.

“Tuyệt vời!”

Midori mạnh tay mua luôn chiếc bánh kem to kia cộng thêm hai món bánh quy giòn rụm khác nữa. Midori bất giác mỉm cười vui sướng, Gocchi thấy vậy cũng cười toe toét. Lập tức Midori thấy điên tiết.

Gì chứ! Chắc hẳn đang nghĩ mình là đồ tham ăn đây mà! Tên đáng ghét!

Thế nhưng vừa ra khỏi cửa hàng, mọi bức dọc trong lòng chị đều tan biến hết.

Quên chuyện về tên đó đi. Hôm nay mua sắm vậy là cũng đủ rồi. Nhanh về nhà còn ăn bánh nào.

Midori vui vẻ bước đi. Đầu tiên chị sẽ trải tấm khăn lên bàn. Sau đó bày biện bánh kem, bánh quy, pha trà...

“Ôi không!”

Midori chợt đứng khựng lại. Chị quên khuấy mất là nhà đã hết hồng trà.

Làm sao bây giờ. Chị còn trà xanh và trà lúa mạch. Hay uống tạm trà xanh nhỉ? Không, không được. Bộ ấm trà đẹp thế này thì phải có hồng trà chứ. Trà nhúng lại càng không được. Nhất định phải là loại trà thơm phức, đựng trong hộp nghiêm chỉnh.

Hơi mất công một chút, nhưng đành quay lại mua hồng trà vậy. Vừa quay lưng, Midori nhận ra có một cửa hàng nhỏ trong góc con hẻm.

Hình như là tiệm bánh kẹo. Chị đã có bánh rồi, tiệm bánh kẹo đó chắc cũng chẳng bán trà đâu. Kệ nó vậy.

Bụng nghĩ vậy nhưng chẳng hiểu sao Midori lại bước về phía cửa tiệm bánh kẹo Thiên đường tiền xu ấy.

Tới gần, chị thấy vô số loại bánh kẹo được bày bán. Tất cả mọi thứ bánh kẹo Midori chưa thấy bao giờ.

Midori bỗng thấy hồi hộp. Tự nhiên chị thấy rất muốn mua một thứ gì đó. Nhưng biết mua gì đây?

“Quý khách đang tìm gì vậy?”

Nghe thấy có người gọi mình, Midori suýt chút nữa đánh rơi chiếc bánh ngọt yêu quý.

Chị quay lại thì bắt gặp một người phụ nữ to lớn đứng ngay sau lưng. Thân hình đồ sộ của người này trông chẳng kém một ngọn đồi nhỏ là bao. Người phụ nữ gây ấn tượng vô cùng mạnh, một phần có lẽ là do bộ kimono màu đỏ tím điểm xuyết họa tiết đồng xu cổ cỡ đại chị ta đang vận trên mình. Tóc chị ta bạc trắng, nhưng dày và mượt tới mức người khác phải ghen tị. Trên đó còn cài vô số những chiếc trâm đính hạt thủy tinh lấp lánh.

Dù tóc chị ta bạc trắng nhưng mặt lại căng mịn không một nếp nhăn, trông chị ta còn trẻ hơn Midori thiều. Song khí chất mới là thứ Midori thua xa. Midori thấy mình như đã biến thành một phụ nữ yếu đuối, nhỏ bé.

Người phụ nữ chăm chú ngắm nhìn Midori lúc này còn đang rụt rè rồi mỉm cười.

“Xin lỗi đã khiến quý khách kinh ngạc. Ta là Beniko, chủ tiệm. Quý khách mong muốn gì nào? Thiên đường tiền xu luôn tự hào có rất nhiều mặt hàng. Chắc chắn chúng sẽ biến mong muốn của quý khách thành hiện thực.”

Nghe thấy chủ tiệm tự tin nói vậy, Midori nhớ ra thứ mình đang cần.

“À, tôi đang muốn mua hồng trà...”

“Ồ, vậy sao.”

Người phụ nữ gật đầu, mắt không rời khỏi Midori. Cái nhìn bí ẩn như thể xuyên thấu tâm can Midori. Rồi chị ta phá lên cười.

“Quý khách thực sự rất may mắn đấy. Đúng lúc cửa tiệm của ta đang có sẵn một loại trà vô cùng phù hợp với quý khách. Quý khách hãy nhìn xem.”

Bà chủ tiệm lấy một chiếc hộp hình vuông từ trên giá xuống đưa cho Midori.

Trên hộp màu vàng ấy vẽ cảnh rất nhiều người đang tụ tập uống trà. Họ đến từ khắp nơi trên thế giới. Họ ngồi đó, vui vẻ vừa trò chuyện vừa thưởng trà.

“Đây là Trà hiếu khách. Mùi vị và hương thơm đều tuyệt hảo.

Quý khách thấy thế nào? Nếu quý khách không ưng, ta có thể tìm một loại trà khác.”

Sao lại không ưng cho được? Ngay khi nhìn thấy hộp trà, Midori đã muốn mua rồi.

“Tôi, tôi sẽ mua. Bao nhiêu tiền vậy ạ?”

“Một yên thôi.”

“Sao cơ ạ?”

Midori tưởng mình nghe nhầm. Làm gì có chuyện hộp trà giá một yên chứ. Dù đây có là tiệm bánh kẹo đi chăng nữa cũng không thể có giá đó được.

Vậy mà bà chủ tiệm chỉ cười khùng khục.

“Đồng xu của ngày hôm nay là đồng một yên. Vì vậy ta sẽ bán hộp trà này với giá một yên. Đây là quy định của tiệm Thiên đường tiền xu. Quý khách chớ có nghĩ ngợi gì nhiều, hãy cứ nghĩ cho bản thân mình thôi. Trà hiếu khách giá một yên... Vậy quý khách thấy sao?”

Bị gặng hỏi, Midori vội lấy đồng một yên ra trả.

“Vâng. Đúng là đồng một yên năm Bình Thành thứ hai mươi rồi. Vậy, xin mời quý khách... Chúc quý khách thưởng trà ngon miệng.”

Chuyến mua sắm của Midori đã kết thúc như thế.

Midori tức tốc trở về nhà. Trước tiên chị đặt đồ đạc xuống, rồi lấy hộp Trà hiếu khách ra ngắm nghía khắp lượt.

Chiếc hộp đẹp mê người. Những người được vẽ trên hộp trông thực sự hạnh phúc. À, những người này đang chơi nhạc cụ. Một số khác thì đang nâng ly chúc mừng. Ôi, như thể chị đang nghe thấy

tiếng nhạc và tiếng cười nói nhộn nhịp vậy.

Có khi ở đáy hộp cũng vẽ hình gì đó cũng nên. Chị lật hộp lên xem thử thì thấy có hướng dẫn sử dụng.

Có khi nào bạn cảm thấy trái tim mình trống trải không? Có khi nào bạn cảm thấy mọi thứ sụp đổ như cát bụi chưa? Vào những lúc như thế, món trà này sẽ giúp bạn. Nếu rót Trà hiếu khách vào tách trà dành cho khách, người bạn chữa lành nỗi cô độc và sưởi ấm trái tim bạn sẽ tới. Chúc bạn thưởng trà ngon miệng!

“Nghĩa là phải chuẩn bị hai cái tách rồi rót trà vào cả hai đúng không nhỉ? Rồi bạn bè sẽ xuất hiện? Sao nghe điên rồ thế nhỉ.”

Ấy vậy mà giờ chị lại muốn thử làm cái điều điên rồ ấy mới chết chứ.

Midori chuẩn bị pha trà. Chị đặt ấm đun nước lên bếp, trong lúc chờ nước sôi, chị trải tấm khăn mới mua lên bàn, bày biện bánh kem và bánh quy vào đĩa thật đẹp.

Chị vừa đặt hai tách trà mới mua xuống bàn thì nước sôi. Midori mở nắp hộp trà. Bên trong hộp đầy áp lá trà, vừa mở nắp một hương thơm ngào ngạt đã bay khắp phòng.

Mùi hương này tươi mới, dễ chịu mà lại đậm đà. Midori chưa bao giờ ngửi mùi nào thế này cả. Chỉ cần ngửi mùi hương này là đã cảm thấy mọi thứ đều viên mãn rồi. Hẳn là do trà còn nguyên lá đây mà. Rót nước sôi vào sẽ còn tuyệt vời hơn.

Midori háo hức cho lá trà tương đương bốn tách đầy vào trong chiếc ấm to rồi thêm nước sôi. Hai phút sau, chị nghiêng ấm về phía tách.

Một thứ trà màu hổ phách hoe đỏ chảy xuống tách trà. Màu sắc

rất đẹp. Trong suốt nhưng đậm đặc. Tùy vào sắc độ ánh sáng có thể nhìn ra màu đỏ thẫm hay vàng sáng. Lại thêm hương thơm ngào ngạt nữa. A, thích quá đi mất. Loáng một cái, tâm trạng Midori đã vui vẻ hẳn lên.

Chẳng những thế, chị còn muốn trò chuyện cùng ai đó nữa cơ. Một người luôn cười thật tươi và kể thật nhiều chuyện vui cho chị nghe. Giá mà bây giờ có một người bạn như thế ở đây nhỉ.

Chị vừa nghĩ vừa rót trà vào chiếc tách kia. Pập, bỗng một âm thanh như tiếng mở nút chai vang lên. Thế rồi, một ông cụ to béo đứng chình ình ngay trước mặt chị.

Ông cụ mặc một chiếc áo len màu xanh lục đậm thời thượng, đầu đội chiếc mũ nồi màu ghi. Ông có bộ râu dài trắng phơ, hai má ửng đỏ tựa những quả táo, đôi mắt sáng lấp lánh.

Midori hoảng hốt trước sự xuất hiện của ông cụ xa lạ. Nhưng chị không bỏ chạy hay la hét. Chị không thể làm vậy. Bởi chị đã có cảm tình với khuôn mặt thân thiện và hóm hỉnh ấy của ông mất rồi.

Ông cụ bước tới chỗ Midori, miệng cười tươi.

“Hay quá. Ta đang nghĩ giá mà có ai đó mời đến uống trà. Cảm ơn cháu đã mời ta. Ta sẽ tận hưởng niềm hạnh phúc này.”

Ông cụ cúi đầu lịch sự. Ngay cả cử chỉ ấy trông cũng vô cùng nhã nhặn. Midori cũng bất giác nở nụ cười. Với một người như thế này chị chỉ có thể đáp lại rằng:

“Xin mời ông. Ông hãy ngồi xuống đi ạ.”

Ông cụ và Midori cùng ngồi xuống, sau đó hai người vui vẻ thưởng trà. Trà ngon hết chỗ chê, bánh kem và bánh quy cũng vậy.

Nhưng chị thích nhất vẫn là cuộc trò chuyện cùng ông cụ.

Ông ăn uống chẳng hề khách sáo, ngược lại còn có vẻ rất tận hưởng là đằng khác. Ở bên cạnh người ăn uống ngon lành như vậy thật dễ chịu.

Hai người chuyện trò không ngớt, thế rồi Midori ngó người khi biết thân phận thật sự của ông. Hóa ra ông chính là ông già Noel.

“Ồ vậy ạ? Cháu xin lỗi. Tại ông không mặc bộ đồ màu đỏ nên cháu không nhận ra.”

“Ha ha ha! Bộ đồ màu đỏ ấy là quần áo làm việc đặc biệt, cũng là bộ quần áo mỗi của ta đấy. Ta chỉ mặc nó vào đêm Giáng Sinh thôi. Thông thường ta ăn vận bình dân như thế này này. Cháu thấy bộ dạng của ta hôm nay thế nào?”

“Đẹp lắm ạ.”

Nghe Midori khen, ông già Noel lại cười sung sướng. Họ nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển mà không biết chán. Ông kể cho chị nghe nào tên của những chú tuần lộc mình đang nuôi, rồi ông làm gì trong kỳ nghỉ hè, hay chuyện những người lùn giúp ông làm ra những món quà, cả chuyện về nhà máy đồ chơi và đêm Giáng Sinh ông bận rộn thế nào nữa.

“VẬY ĐẤY. VẮT VẢ LẮM. Chỉ một đêm đấy thôi mà ta phải đi vòng quanh thế giới. Nếu không có phép thuật của Giáng Sinh thì không thể thực hiện được đâu.”

“Phép thuật của Giáng Sinh?”

“Đúng thế. Giáng Sinh ban cho ta một loại ‘phép thuật thời gian’ đặc biệt. Nên với ta thời gian thông thường sẽ là một thứ rất khác.

Chỉ có điều chuyện này là tuyệt mật nên ta không thể tiết lộ cho cháu thêm được.”

Ông già Noel nháy mắt với chị.

Khoảng thời gian vui vẻ thấm thoát trôi qua, bánh kẹo trên bàn đã vơi đi nhiều. Trà trong ấm cũng đã cạn.

“Cháu chế thêm nước sôi nhé? Hay ông muốn uống trà mới ạ?”

Nghe Midori hỏi vậy, ông già Noel lắc đầu.

“Không cần đâu, vậy là đủ rồi. Ta chỉ có thời gian uống một ấm trà với cháu thôi, sắp tới lúc chia tay rồi. Ta đã rất vui, Midori ạ. Rất cảm ơn cháu đã mời ta đến.”

“Không đâu ạ, cháu phải cảm ơn ông mới đúng. Thực sự cháu cũng đã rất vui.”

“Vậy chúng ta nâng chén lần cuối nhỉ.”

Ông già Noel nâng tách trà lên, Midori cũng làm theo.

“Vì quãng thời gian vui vẻ!”

“Cạn chén!”

Sau đó hai người uống cạn tách trà cuối cùng.

Khi Midori đặt tách trà xuống thì ông già Noel đã biến mất. Hẳn là ông đã trở về ngôi làng bí mật ẩn trong rừng sâu ở phương Bắc rồi.

Lạ thay, chị không cảm thấy buồn mà trái lại còn rất mãn nguyện. Nhờ khoảng thời gian nói chuyện vui vẻ với ông già Noel mà nỗi buồn trong chị đã tan biến sạch. Giờ đây chị vô cùng hạnh phúc.

Midori vừa hồi tưởng lại cuộc trò chuyện với ông già Noel vừa bắt tay vào dọn dẹp, miệng khẽ ngâm nga một giai điệu.

Từ đó trở đi, mỗi khi buồn phiền hay bực bội, Midori lại pha Trà

hiếu khách gọi những người bạn trà tới.

Mỗi lần lại một vị khách khác nhau. Dường như những người được mời đến khác nhau tùy vào tâm tình của Midori.

Khi chị muốn trở nên thật phần chấn, những vũ công phương Nam sẽ ghé chơi, biểu diễn cho chị xem những điệu nhảy sôi động nhiệt tình.

Rồi khi chị bỏ lỡ một buổi hòa nhạc chẳng hạn, nhạc công violon và nhà soạn nhạc xuất hiện, sau đó người thì diễn tấu, người viết cả nhạc tặng chị.

Hoặc khi chị chán nản vì thất bại trong công việc, một bà cụ khỏe khoắn đã tới động viên tinh thần chị, nói với chị bao lời tích cực.

Lại có lần, một hồn ma xanh xao đã hiện ra nhân dịp trời mưa lâm thâm. Midori và hồn ma ấy hầu như thẳng chuyện trò gì, chỉ ngồi đó lắng nghe tiếng mưa rơi, chậm rãi tận hưởng khoảng thời gian tĩnh lặng.

Trà hiếu khách thực sự đã đem lại cho Midori rất nhiều khoảnh khắc. Chị có thể trò chuyện với đủ kiểu người ngay tại nhà mình. Trên thế giới chắc chẳng có thứ nào tuyệt vời thế này nữa đâu. Đối với Midori, Trà hiếu khách là báu vật quý giá nhất.

Nhưng nói gì thì nói, Trà hiếu khách cũng chỉ là đồ uống. Uống nhiều đương nhiên sẽ hết.

Midori đã rất cẩn thận, dè sẻn từng chút một nhưng cuối cùng cũng đến lúc chỉ còn sót lại một lần pha.

Chị muốn đến tiệm bánh kẹo nọ mua thêm nhưng không được. Bởi Midori đã đi tìm mấy lần nhưng tiệm bánh kẹo Thiên đường tiền

xu đã biến mất không chút dấu vết, tìm mọi nơi đều không thấy.

Chỉ còn một lần uống trà nữa. Lần uống trà cuối cùng. Chị sẽ để dành cho lúc thực sự tuyệt vọng.

Chẳng mấy sau đó, Midori đã bị nỗi trống vắng tột độ bủa vây. Chị thấy căn nhà này sao mà rộng quá đỗi. Nơi đây quá yên tĩnh. Chị muốn có ai đó ở bên. Không cần nói gì cũng được. Chỉ cần có người ở cạnh chị thôi. Chị muốn có cảm giác bình an ấy. Tất nhiên nếu có thể cùng nhau trò chuyện thì càng tuyệt vời. Một người hiền lành, biết quan tâm, cùng sở thích và hợp với chị. Chị muốn uống trà cùng người ấy. Ngay bây giờ.

Kìm mình không nổi, Midori quyết định pha nốt chố Trà hiếu khách cuối cùng. Chị đun nước sôi, đổ vào ấm.

Cầu trời. Làm ơn hãy xuất hiện đi.

Ước muốn của chị lập tức thành sự thực. Nhưng người xuất hiện lại là một nhân vật chị không hề ngờ tới.

“Ơ! Ơ kia! Sao cậu lại ở đây!”

Midori thét lên như vậy cũng dễ hiểu thôi. Bởi người xuất hiện chính là Gocchi, ông chủ cửa hàng bánh ngọt Verde. Midori há hốc miệng ngạc nhiên.

Gocchi trông cũng ngạc nhiên không kém. Anh chớp mắt liên tục, nhìn Midori rồi lẩm bầm “Chắc mình đang mơ rồi.”

Cực chẳng đã, Midori đành đẩy ghế ra mời.

“À, mời, mời anh ngồi. Ủm, hôm nay tôi đã tự nướng bánh. Anh nếm thử xem thế nào nhé?”

“... Tôi rất sẵn lòng.”

Ban đầu bầu không khí vô cùng gượng gạo, hai bên không nói chuyện với nhau mấy. Tại sao lại là người này cơ chứ, Midori than thầm.

Phải tìm chủ đề gì để nói mới được, Midori bèn vu vơ hỏi.

“À, tại sao anh lại quyết định trở thành thợ làm bánh vậy?”

“A, chuyện này... nói ra thì hơi xấu hổ.”

Gocchi mỉm cười như muốn lảng tránh rồi nhấp một ngụm trà. Bỗng nét mặt của anh thay đổi. Nụ cười xã giao biến mất, anh làm mặt nghiêm nghị, chăm chú nhìn Midori.

“Để tôi kể cho cô nghe vậy. Thật ra, hồi tiểu học tôi từng thích một cô gái. Nhưng tôi rất hay mắc cỡ. Để che đậy sự ngượng ngùng ấy, tôi đã bày rất nhiều trò tai quái. Nào là cho cô tắm da rắn lột xác, bỏ con ếch to vào ngăn đựng giày của cô.”

“Ừm...”

“Tôi muốn cô ấy chú ý đến mình. Nhưng đương nhiên tôi chỉ bị cô ấy ghét bỏ mà thôi. Nhưng chuyện đó lại càng làm tôi bực bội, thế là tôi đã nói xấu cô ấy... Tôi chỉ toàn làm cô ấy khóc thôi.”

Midori chăm chú nhìn Gocchi mỉm cười cay đắng. Chị cảm thấy ghen ngào trong lòng. Chị hồi hộp, hơi thở dồn dập.

Nhưng Gocchi nào có nhận ra tâm tư của Midori, tiếp tục nói.

“Sau đó, tôi đã chuyển trường trong khi vẫn bị cô ghét cay ghét đắng. Nhưng tôi không muốn tạm biệt cô ấy như vậy. Một lúc nào đó, nhất định chúng tôi sẽ gặp lại nhau. Gặp nhau rồi, nhất định tôi sẽ khiến cô ấy trở nên hạnh phúc.”

“Vì thế mà... anh mở tiệm bánh sao?”

“Đúng vậy. Cô ấy thích đồ ngọt lắm. Trở thành chủ tiệm bánh rồi, biết đâu một ngày nào đó cô ấy sẽ đến cửa hàng của tôi, ăn món bánh tôi làm. Tôi đã nghĩ thế đấy.”

Ngốc thật nhỉ, Gocchi ngượng ngùng lấy tay khẽ quệt đầu mũi.

“Chỉ vì không thể quên được tình cảm thời trẻ con mà trở thành thợ làm bánh. Vẫn biết chắc chẳng đời nào cô ấy lại tới cửa hàng của tôi đâu nhưng tôi cứ canh cánh trong lòng vậy đó. Tên cửa hàng của tôi cũng được lấy theo tên cô ấy. Verde trong tiếng Ý cónghĩa là màu xanh lục^[5].”

Nói xong, Gocchi nhìn thẳng vào mắt Midori. Khoảnh khắc ấy, Midori ngộ ra tất cả. Hóa ra Gocchi đã biết mình là ai!

Im lặng một hồi, cuối cùng Midori cũng lên tiếng.

“Cậu, cậu biết từ khi nào vậy?”

“Ngay lần đầu tiên cậu tới cửa hàng của tớ. Vừa nhìn tớ đã nhận ra ngay. Rằng cậu chính là Midori hồi đó. Làm sao không nhận ra được cơ chứ? Nhưng cậu lại vờ như không biết. Lúc ấy tớ đã nghĩ có khi cậu vẫn còn rất giận tớ... Thế nên, muốn để cậu quay lại cửa hàng, tớ chỉ còn cách tận dụng hết khả năng của mình, làm ra thật nhiều loại bánh ngon. Nghĩ lại, cửa hàng của tớ làm ăn phát đạt được như hôm nay đều là nhờ Midori cả.”

Hai người nhìn nhau cười.

“Cả hai chúng ta đều chẳng thành thực gì nhỉ.”

“Ừ. Chúng ta chỉ có thể thành thực như thế này trong mơ thôi. Tiếc quá. Giá như đây là sự thật, không phải giấc mơ. Được vậy nhất định chúng ta sẽ trở nên thân thiết hơn...”

Gocchi vươn tay với lấy tách trà của mình, vẻ mặt đượm buồn.

Midori hoảng hốt. Tách trà của Gocchi chỉ còn lại một ngụm trà nữa. Uống hết chỗ này, Gocchi sẽ biến mất. Anh sẽ coi những gì đang xảy ra chỉ là một giấc mơ.

Nghĩ đến đó, Midori thấy ngực mình đau nhói. Đây là lần đầu tiên chị thấy đau lòng khi phải chia tay với một người khách.

Chị không muốn để anh ra về như thế này.

Khoảnh khắc sau đó, Midori vươn tay ra phía trước. Chị giật lấy tách trà trên tay Gocchi, nhanh nhẩu nói.

“Trà của cậu nguội rồi phải không? Tớ rót trà mới nhé. Trà Nhật có được không?”

“Ừ. Cảm ơn cậu.”

“... Với lại, Yamamoto này.”

“Ơi?”

“Đây không phải là mơ đâu.”

“Hả?”

“Không phải cậu đang mơ đâu. Cậu thực sự đang ở nhà tớ. Thật đấy.”

Giật mình, Gocchi đứng bật dậy khỏi ghế. Khuôn mặt anh đỏ bừng trong chớp mắt.

Hai mắt của Gocchi như sắp rơi ra ngoài. Thấy vậy, Midori bật cười.

“Hôm nay tớ nấu món thịt hầm đấy. Cậu ở lại ăn cùng tớ nhé? Đổi lại, cậu làm món tráng miệng cho tớ được không, tớ sẽ vui lắm đấy.”

“Hả? À, à, ừ. Tớ sẽ làm! À không, cảm ơn cậu vì bữa ăn! Xem nào, nhưng tớ phải quay về cửa hàng lấy nguyên liệu đã... Cậu muốn ăn món tráng miệng gì?”

“Ừ nhỉ. Tiramisu nhé.”

“Tiramisu! Tớ biết rồi, tiramisu nhỉ! Ừm! Tớ đi lấy nguyên liệu ngay đây!”

Gocchi tất tả chạy ra ngoài. Hẳn anh cũng sẽ trở lại rất nhanh thôi.

Midori đỡ ửng mặt, bắt tay chuẩn bị bữa tối. Chị chẳng mảy may bận tâm tới hộp Trà hiếu khách rỗng không nữa.

Giả sử Midori mở hộp trà lần nữa và nhìn vào bên trong, thế nào chị cũng sẽ phát hiện ra. Dưới đáy chiếc hộp rỗng có viết những dòng chữ thế này:

Những lá trà cuối cùng sẽ ẩn chứa phép thuật cho một cuộc gặp gỡ định mệnh. Có thể người định mệnh của bạn sẽ xuất hiện. Tuy nhiên, bạn có thực sự kết nối được với người định mệnh của mình hay không thì còn tùy thuộc vào khả năng hành xử của bạn nữa...

* * *

Arima Midori. Bốn mươi ba tuổi. Người phụ nữ có đồng một yên năm Bình Thành thứ hai mươi.

Đoạn kết

Tối đến, vừa thấy tờ báo buổi chiều mới được giao tới, Beniko thờ dãi. Tiêu đề in khổ lớn “Siêu trộm Lupin, cuối cùng cũng bị bắt!” cùng tám ảnh người đàn ông quen thuộc nổi bật trên mặt báo.

“Kết cục đúng như ta dự đoán nhỉ. Beniko ta đã cất công cảnh báo rồi mà... Tại sao có quá nhiều vị khách đã được vận may ghé thăm mà vẫn cứ lậm dụng quá đà như thế chứ? Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, vận may sẽ lập tức hóa vận rủi. Hoàn toàn vô phương cứu chữa.”

Đúng lúc ấy, một chú mèo chiêu tài bé nhỏ màu vàng chạy từ trong góc nhà ra. Chú mèo đeo kính, tay cầm một cuộn giấy có vẽ quan trọng.

Chú mèo chiêu tài dừng bên chân Beniko, cất tiếng kêu meo meo.

“Chà, bản kế hoạch sản xuất những loại bánh kẹo mới đây à? Đâu rồi đâu rồi. Cho ta xem nào.”

Beniko nhẹ nhàng nâng chú mèo chiêu tài lên lòng bàn tay. Chú mèo chiêu tài ngồi trên tay Beniko, mở cuộn giấy đang cầm ra. Trên đó có rất nhiều ý tưởng làm các loại bánh kẹo được thể hiện bằng hình vẽ.

Beniko lấy kính lúp đọc bản kế hoạch một cách tỉ mỉ.

“Hô hô. Ô mai mơ xóa nếp nhăn, Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ

à. Thú vị đấy. Bánh Castella tạp dề này chắc hẳn sẽ được nhiều vị khách ưa chuộng đây.”

“Meo meo!”

“Nhưng Bánh gạo giòn gọi quỳ này không được ổn cho lắm nhỉ. Chắc là cần tinh tế thêm chút nữa chẳng? Ta sẽ nhờ thử xem sao vậy.”

Cứ thế Beniko và chú mèo chiêu tài hăng say trò chuyện.

^[1] Tên loại yêu quái mũi dài, mặt đỏ trong truyện dân gian Nhật Bản. Tengu còn có nghĩa là “khoác lác”.

[\[2\]](#) Picky là nhân vật chim cánh cụt trong một quảng cáo của hãng Suntory năm 1983.

[3] Thiên đường tiền xu chữ Hán là 錢天堂 (Zenitendou), còn Trạm vận chuyển tiền xu cũng được đọc là Zenitendou nhưng chữ Hán lại là 錢轉堂.

[4] Một loại thẻ bài để chơi trò chơi.

[5] Trong tiếng Nhật, “midori” có nghĩa là màu xanh lục.

Mục Lục

Start

Hiroshima Reiko

jjajja

Mở đầu

Bánh cuộn siêu trộm

Bộ đồ nghề bác sĩ kẹo chanh coda

Bánh gạo thần Cáo

Bim bim âm nhạc

Menko trả đũa

Trà hiếu khách

Đoạn kết